

EL CAFÈ DEL CENTRE

IGNASI GARCIA

(a partir d'una idea de l'Agrupació Teatral Sentfores)

PERSONATGES¹

TONI

ARNAU

ANNA

MOSCA 1

MOSCA 2

BARTOMEU (JUBILAT)

FULGENCI (JUBILAT)

CARLOTA (JUBILADA)

DOLORETES (JUBILADA)

MARUJA

ROBERT

JESSICA

ARMANDO

PAKISTANÍ

PASTOR

GOS

OVELLA

CORNELI

AMANT

PRESENTADOR

MATEU LARANYA

¹ Aquesta obra es pot representar amb un mínim de 10 actors

ESCENA 1

Un Cafè. Les cadires, damunt la taula. Tot està en penombra. Se sent un cant de gall llunyà. Soroll de persiana que s'obre. L'espai s'il·lumina amb la llum que entra del carrer. Entra el TONI sigil·losament, com tement que algú el pugui descobrir. Porta un maletí, que protegeix com si el seu contingut fos molt valuós. Deixa el maletí i comença a posar les cadires al seu lloc. Mentre ho fa, entren des del carrer dues MOSQUES, bronzint. Comencen a empenyar el TONI, que les aparta amb la mà.

TONI- Ja hi som! Cony de mosques! No parareu d'empenyar, no!

El TONI posa estovalles a cada taula. Les MOSQUES s'acosten al maletí. El TONI les aparta amb la mà.

TONI- Aparteu-vos del maletí! Que foteu al camp, us dic!

Les foragita amb un drap, donant-los cops. Les MOSQUES se'n van del cafè. El TONI mira el rellotge, impacient.

TONI- Sí que triguen, aquests.

BARTOMEU (des de fora)- Eeeeeiii! Que hi ha algúuu?

TONI (alarmat)- La mare que els va parir! (parlant als de fora, en veu baixa)
Voleu fer el favor de no cridar? Encara despertareu l'Anna! I aleshores, adéu als nostres plans! Va, entreu!

*Entren el BARTOMEU, la CARLOTA, el FULGENCI i la DOLORETES.
Els 4 són jubilats. La CARLOTA porta rul·los als cabells.*

CARLOTA- Però què passa? És que l'Anna no sap això del sex shop?

DOLORETES (és sorda)- Què dius d'un xarop?

CARLOTA- No, Dolorettes, he dit Sex shop, no xarop. (al FULGENCI) És que no sap què hi venim a fer, aquí? Per què no li expliques les coses?

FULGENCI- Però si ho vaig fer. Li vaig dir "Dolorettes, demà al matí el Toni ens ensenyarà unes coses que venen als sex-shops per si en volem comprar alguna, però no ho hem de dir ni als fills ni als néts perquè si no s'escandalitzarien". Ella sempre diu que sí, però mai no entén ni papa.

DOLORETES- Què dius tu ara de la capa? No penso posar-me-la, tampoc fa tant de fred!

CARLOTA- Va, Toni, anem per feina, que jo dels nervis que tinc he sortit de casa sense treure'm els rulos ni res.

TONI- Així que no heu dit res d'això als vostres fills i als vostres néts?

BARTOMEU- Què dius, ara? Es pensarien que som uns degenerats. Per ells ja estem acabats, només servim per cuidar la canalla i jugar al dòmino. No entenen que tot i ser vells encara ens va la marxa. Perquè jo, quan la Carlota es posa aquell *deshabillé* que li vaig comprar quan vam anar a Perpinyà a veure *El último tango en París*, encara em puc posar molt *burro*.

CARLOTA (*incòmoda*)- Escolta, escolta, no cal que entris en detalls. (*Al Toni*) I tu per què no vols que ho sàpiga, l'Anna, que ens faràs una sessió de *tappersex* aquí al Café del Centre? Si ella n'és la mestressa i ara a més és la teva parella! Ho hauria de saber.

TONI- No l'hi explico perquè... perquè... No n'heu de fer res!

FULGENCI- Ja, tu el que passa es que vols muntar-te la paradeta a les seves esquenes. Doncs jo crec que ho hauria de saber, així que, sentint-ho molt, tant bon punt arribi penso...

TONI- Tu no li diràs res! Si l'hi expliqueu a l'Anna, jo ho explico als vostres fills i als vostres néts. I ja veurem la cara que posen quan sàpiguen que voleu comprar vibradors i estimuladors anals!

DOLORETES- Què diu ara aquest de mocadors i de fanals?

FULGENCI- Res, Dolorettes, res. (*al Toni*) Molt bé, tu guanyes, no li direm res a l'Anna. Au va, ensenya'ns el gènere.

CARLOTA- Suposo que serà de qualitat.

BARTOMEU- Això, això, a veure si ens hauràs fet venir per res.

TONI- Ara ho veureu. Aquí teniu el meu producte estrella!

*El TONI obre el maletí i treu un vibrador amb la forma d'un gran penis.
Els jubilats al·lucinen.*

CARLOTA- Mare de Déu Senyor! Si això fos una albergínia se'n podria fer escalivada per una setmana!

DOLORETES (*rient*)- Però si sembla el carbassó que el Fulgenci em demana tot sovint que li fiqui pel...

FULGENCI (*tallant-la, nerviós*)- Vols callar? No n'ha de fer res, la gent!

BARTOMEU (*burleta*)- Mira'l ell! Si ja m'ho semblava que eres de gustos rarets.

Ara entenc perquè dius que t'agrada tant el canvi de marxés del teu tractor!

FULGENCI (*enfilant-se*)- Calla que et trenco la cara, eh? Mira que te la trenco!

Que jo sóc molt home, eh?

TONI (*separant-los*)- Voleu fer el favor de comportar-vos? I no crideu o despertareu l'Anna. (*pel vibrador*) Escoteu, aquest aparell és una passada.

Té quatre velocitats, tres tipus diferents de vibració i comandament a distància.

DOLORETES- Nosaltres aquest comandament a distància no el podem fer servir per la tele, si el meu fill em veu posar el *Club Super Tres* amb això davant dels meus néts, li agafa un atac de cor.

BARTOMEU- I quan costa?

TONI- De debò us interessa?

CARLOTA- A mi personalment m'interessa més aquesta albergínia que la pastanaga pansida del Bartomeu.

BARTOMEU- Home, pansida, pansida...

TONI- Us ho deixo tot plegat per 150 euros.

FULGENCI- 150 euros! Això és un robatori!

TONI- I què voleu? Entrar al sex shop de Vic per comprar-ho vosaltres mateixos? I que us vegin i que tots us senyalin dient "mireu, allà van aquests avis depravats"?

El FULGENCI, EL BARTOMEU i la CARLOTA es miren, dubtant.

CARLOTA- Ai.... no ho sé... Primer ensenya'ns ho tot.

BARTOMEU- Nena! Què vols tu ara! Que es despiloti aquí al mig?

CARLOTA- No, home, vull dir que m'ensenyi tot el gènere que porta, abans de decidir-me.

TONI- Molt bé. Comencem per les disfresses.

Mentre el TONI treu les disfresses del maletí i les mostra, la DOLORETES agafa dissimuladament el vibrador, el mira ben mirat i se l'amaga a la butxaca o a la bossa de mà sense que ningú se n'adoni. El

TONI els mostra una disfressa sexy de cambrera i una altra de diablesa.

TONI- Què us semblen? Eh?

DOLORETES- I això perquè ho volem, si no és Carnestoltes?

FULGENCI- Quina creu! Enteneu ara la vida que porto? No entén res, està sorda com una tàpia.

DOLORETES- A quina gorda vols ficar en una gàbia? No ho diràs per mi, oi?

FULGENCI- Ho veieu? Una creu!

El BARTOMEU li dona uns copets a l'esquena per animar-lo.

TONI- Us els deixo emprovar, si voleu. Als lavabos. I si us els voleu quedar us els deixo a bon preu.

DOLORETES *(per la disfressa de diablesa)*- Mira, amb això podríem fer *Els Pastorets*.

CARLOTA *(irònica)*- Sí, i *Las chicas de El Molino* també.

ARNAU *(des del carrer)*- Bon diaaa! Que hi ha algúuuu?

TONI- Collons, l'Arnau! Va, amagueu-vos, si us troba aquí ho xerrarà a tothom!

Mentre el TONI fica precipitadament tot el gènere al maletí, els jubilats s'amaguen sota les taules del Cafè (un sota cada taula) i queden tapats per les estovalles. Entra l'Arnau portant unes saques.

ARNAU- Bon dia, Anna. Et porto el pa que em vas demanar: 10 baguettes, 5 llong- *(calla en veure el Toni. Tens)* On és l'Anna?

TONI- Encara és a dalt, dormint. Només hi sóc jo, així que t'hauràs d'entendre amb mi.

Mentre l'ARNAU i el TONI parlen, els 4 jubilats van traient el cap entre les estovalles per gesticular entre ells. L'ARNAU no se n'adona.

ARNAU- Tu sol, dius? I què es tot aquest enrenou que se sentia des de fora? Se sentia gent parlant.

TONI- Ho hauràs somiat.

ARNAU- No em tractis d'imbècil, eh? A l'Anna pot ser que la tinguis enganyada i no s'adoni que ets un impresentable, però a mi no m'enganyes.

TONI- Com t'atreveixes a venir a insultar-me al meu bar?

ARNAU- No li diguis bar, això no és un bar qualsevol, és el Cafè del Centre. I no és teu, és de la meva dona.

TONI- La teva dona, dius? Fica't al cap d'una vegada que l'Anna ja no és la teva dona, es va divorciar de tu per venir amb mi.

ARNAU- Es va divorciar de mi perquè la vaig cagar i no vaig saber apreciar el tros de dona que tenia al meu costat, no per anar-se'n amb tu, desgraciat, que no m'arribes a la sola de les sabates.

TONI (*provocador*)- Doncs l'Anna diu que hi ha coses que les faig millor que tu. Vols que t'expliqui quines?

ARNAU- Mira, deixem-ho córrer. Però d'una cosa sí que estic segur: fa uns moments aquí dins hi havia algú! No m'ho neguis!

TONI- No hi ha ningú! No tinc perquè mentir-te!

ARNAU- Estic segur que estàs tramant alguna cosa a les esquenes de l'Anna! Quina en portes de cap?

TONI- No estic tramant res. A més, si hi hagués algú on creus que l'amagaria? Aquí no hi ha lloc per amagar-se!

ARNAU- Deixa'm pensar... (*fa un cop d'ull a tot el local, sense moure's de lloc, pensatiu*) Què me'n dius de les tovalles?

TONI- Què?

ARNAU- Podries tenir-hi algú amagat sota les tovalles. Sí! Vaig a mirar-ho!

L'ARNAU va cap a una taula (li direm taula 1) i es disposa a aixecar les tovalles. Quan és a punt de fer-ho, el TONI l'aparta i fa que el miri.

TONI- Un moment, un moment. Primer de tot ensenya'm la comanda del pa, a veure si tens tot el que et vam demanar.

ARNAU- Jo a tu no t'he d'ensenyar res.

TONI- O m'ho ensenyes o a partir d'ara farem els encàrrecs a un altre forn de pa. I veuràs quina gràcia et fa!

L'ARNAU, empipat, s'empassa l'orgull i va cap a les saques de pa que acaba de portar. Mentre li mostra el gènere al TONI (no cal que veiem el gènere), el jubilat que hi havia sota la taula 1 surt caminant de quatre

grapes i s'amaga en una altra taula (taula 2), juntament amb el jubilat que ja hi ha amagat allà. L'ARNAU no s'adona de res.

ARNAU (*mostrant-li l'interior de les saques*)- Veus què et deia? 10 baguettes, 5 llonguets, 20 panets de Viena i 10 brioixos. I ara deixa'm mira sota la taula!

L'ARNAU va cap a la taula 1, aixeca les tovalles convençut que hi trobarà algú... però no hi ha ningú.

TONI- Veus què et deia? Aquí no hi ha ningú. Quina manera de fer ridícul!

ARNAU- Espera, encara no he acabat. Estic convençut que estàs fent alguna cosa a esquenes de l'Anna i penso saber què és! Potser en aquesta taula no hi ha ningú, però segurament en aquesta altra...

L'ARNAU va cap a una altra taula (taula 3), disposat a aixecar les tovalles. Quan és a punt de fer-ho, el TONI l'aparta i fa que el miri.

TONI- Un moment!

ARNAU- Què passa, ara?

Mentre parlen, el jubilat que hi havia sota la taula 3 surt caminant de quatre grapes i s'amaga en una altra taula (taula 4), juntament amb el jubilat que ja hi havia amagat allà. L'ARNAU no s'adona de res.

TONI- M'has de donar l'albarà de lliurament.

ARNAU- Però què coi t'empatolles?

TONI- Si no em dones l'albarà de lliurament a partir d'ara farem els encàrrecs a un altre forn de pa. I veuràs quina gràcia et fa!

ARNAU (*empassant-se l'orgull*)- D'acord, ara te'l dono.

L'ARNAU busca dins dels sacs fins que troba l'albarà. Li dona al TONI.

ARNAU- Té, te'l pots confitar. I ara penso mirar sota aquella taula et posis com et posis. (*Va cap a la taula 3*) Segur que hi tens algú amagat aquí i...

Calla, confós, perquè acaba d'aixecar les tovalles de la taula 3 i no hi ha ningú amagat allà.

TONI- Què? No t'estàs cansant de fer el ridícul?

ARNAU- No em tractis com si fos idiota, que encara queden dues taules. I no penso marxar sense demostrar-li a l'Anna que ets un poca-vergonya.

L'ARNAU va cap la taula 2, disposat a aixecar les tovalles. Quan és a punt de fer-ho, el TONI l'aparta i fa que el miri.

TONI- Un moment! Primer porta'm les saques a la cuina! No voldràs deixar-me-les aquí al mig?

ARNAU- Però què dius? Fes-ho tu!

TONI- O em portes les saques a la cuina o...

ARNAU- Sí, ja ho sé: o a partir d'ara fareu els encàrrecs a un altre forn de pa. Saps que ets un torracollons?

L'ARNAU agafa les saques i desapareix per l'esquerra. Mentre ho fa, els 4 jubilats, que estaven amagats sota les taules 2 i 4, surten del seu amagatall.

TONI (en veu baixa)- Ràpid, al lavabo!

Els jubilats se'n van a corre-cuita per la dreta –amb les disfresses a la mà-. L'ARNAU torna a entrar a escena.

ARNAU- Ja està. Ara sí que has begut oli, nano, perquè et penso posar en evidència davant l'Anna i així obrirà els ulls d'una vegada i veurà que ets un...

Calla, confós, perquè acaba d'aixecar les tovalles de la taula 2 i no hi ha ningú amagat allà. Tampoc sota la taula 4.

TONI- Ja ho veus, aquí l'únic que ha fet el ridícul ets tu. Així que fot el camp i deixa de muntar-te pel·lícules, que encara t'haurem de dur al psiquiatra.

ARNAU- No sé com t'ho fas, sempre te'n surts. Però un dia se t'acabarà la sort. Faràs un pas en fals, l'Anna veurà per fi la mena de persona que ets i tornarà amb mi! M'Has sentit? Tornarà amb mi!

L'ARNAU se'n va, empipat. Quan el TONI està segur que no tornarà, va cap a la dreta i, sense sortir d'escena, parla en aquella direcció.

TONI- Ben fet, nois. Ja podeu sortir del lavabo.

CARLOTA (*des de fora*)- No, que ens estem canviant per provar-nos les disfresses.

TONI- Ah, molt bé. Feu, feu, jo m'espero.

BARTOMEU (*des de fora*)- Per què mentrestant no ens vas preparant uns cafetons?

FULGENCI (*des de fora*)- Això, això. I uns brioixos!

DOLORETES (*des de fora*)- Qui dieu que estan bojos?

FULGENCI (*des de fora*)- Déu meu, quina creu!

Mentre parlen, el TONI prepara uns cafès i uns brioixos en una taula.

BARTOMEU (*des de fora*)- Però què fas?

CARLOTA (*des de fora*)- No deies que la nostra vida sexual era tan avorrida i que volies emocions noves?

BARTOMEU (*des de fora*)- Home, sí, però això...

FULGENCI- No! Jo m'hi nego! De cap manera!

CARLOTA (*des de fora*)- Tu faràs el que la Dolorettes i jo et diguem. Vols animar una mica el cotarro o vols seguir tota la vida amb el carbassó?

FULGENCI (*des de fora*)- Molt bé, d'acord. Començo a penedir-me d'haver vingut a aquesta sessió de sex shop.

DOLORETES (*des de fora*)- Què dius del xarop? Ja veuràs com a partir d'ara no et caldrà prendre-te'l.

TONI- Sortiu o què? Se us refredarà el cafè.

Els 4 jubilats surten del lavabo. El BARTOMEU porta la disfressa sexy de diablesa i el FULGENCI la de cambrera.

FULGENCI- Collons, em sembla que m'he deixat els meus calçotets del Barça al lavabo.

TONI- Però què coi heu fet? Si aquestes disfresses són per dona.

CARLOTA- En aquesta vida s'ha d'experimentar. Ara el meu marit, vestit així, té un puntet diferent. Em fa venir un pessigolleig...!

BARTOMEU- I a mi també, però als baixos, que amb aquesta disfressa tinc les pilotes tan atapeïdes que encara em sortiran per la boca.

FULGENCI- I jo per què m'he hagut de posar el vestit de cambrera? A mi m'agradava més el de diablesa.

DOLORETES- Què bonic, Fulgenci! Que també me'l deixaràs posar a mi?

FULGENCI- Ho dius de debò? Miracle, al final venir aquí ha servit d'alguna cosa!

TONI- Doncs apa, afluixeu els diners. 60 de l'ala per cada disfressa i...

Entra l'ANNA.

ANNA- Bon dia.

TONI (*talladíssim*)- An-... Anna! Sí que baixes aviat, avui.

ANNA (*al·lucinada*)- Fulgenci! Bartomeu! Però què feu, vestits així?

Tots, talladíssims per la presència de l'ANNA.

BARTOMEU- És que.... És que.... M'estic emprovant la disfressa que portarà la meva néta a...a... a l'escola quan facin els Pastorets.

CARLOTA- Sí, és que.... és que... no estem molts segurs que sigui de la seva mida i... i... i ho hem volgut comprovar abans per si s'havia de tornar.

ANNA- Ah. I per què no us l'emproveu a casa?

FULGENCI- Doncs perquè... perquè... perquè a casa hi ha els nostres néts, i...i... i com no saben que els comprem les disfresses per la funció, perquè és una sorpresa... hem vingut a emprovar-nos-les aquí.

ANNA- Se'm fa estrany. Que el Bartomeu s'emprovi un vestit de diable per a uns *Pastorets*... encara passa. Però què hi pinta una cambrera als *Pastorets*?

DOLORETES- Ah, o sigui que al final és veritat el que jo deia? Les disfresses aquestes són per fer els *Pastorets* i no per fer marranades?

BARTOMEU (*dissimulant*)- Però què dius, tu, ara? De quines marranades parles?

TONI (*dissimulant*)- Són per fer els *Pastorets*, dona. Per què, si no?

ANNA- Fulgenci, encara no m'has explicat què hi pinta una cambrera als *Pastorets*.

FULGENCI- És que... és que... es veu que com a la classe hi ha més nens que personatges, la mestra se n'ha hagut d'inventar de nous i i.... i....s'ha inventat una cambrera.

CARLOTA- Sí, perquè... perquè com el fill de Déu és la persona més important del món... la mestra ha pensat que havia de tenir cambrera.

FULGENCI- Això mateix! Perquè li doni el biberó i perquè prepari el sopar a Sant Josep i a la Verge Maria.

TONI- Espero que no et molesti que els hagi deixat emprovar-se les disfresses aquí. Se'ls veia tan il·lusionats, amb això de regalar-les als seus néts. Oi, nois?

JUBILATS (*dissimulant*)- I tant, i tant!

BARTOMEU- Hem volgut aprofitar que veníem a esmorzar i a fer una partida de dòmino per demanar-li al Toni el favor. Com tu encara no havies vingut..

ANNA- Tranquils. Has fet molt bé, Toni. I què, nois? Al final les disfresses els aniran bé de mida als vostres néts, o no? Perquè a vosaltres no és que us vinguin llargues, precisament.

CARLOTA- No, però a ells segur que sí.

ANNA- Doncs m'alegro. Ha vingut ja l'Arnau amb el pa i els brioixos?

TONI- Sí, són a la cuina.

ANNA- Espero que hi sigui tot, que aquesta nit tindrem molta feina.

FULGENCI- Què passa, aquesta nit?

ANNA- El Frederic Salvador, ja sabeu, el presentador aquest del programa *El Visitant de TV3*, que ha estat fent un reportatge sobre el poble...

BARTOMEU- Ui sí, a mi em fa fer un munt de preguntes sobre la meva botifarra.

TONI- La teva botifarra?

BARTOMEU- Vull dir la botifarra que fem a casa des dels temps del meu rebesavi.

CARLOTA- Au, va, calleu i deixeu parlar l'Anna. Què li passa, al presentador de *El Visitant*?

ANNA- Diu que abans de portar el reportatge a TV3 perquè el passin per la tele, ens vol ensenyar a la gent del poble com ha quedat. Ho farà aquí aquesta nit. Vaig a mirar si l'Arnau m'ha portat tot el que li vaig encarregar, que d'aquell no me'n refio.

CARLOTA- Dona, però si heu estat un munt d'anys casats.

ANNA- Per això mateix!

L'ANNA entra a la cuina. Els altres respiren alleujats.

BARTOMEU- Ens ha anat de ben poc.

FULGENCI- Voleu dir que s'ho ha empassat?

TONI- Tranquils, es refia de mi. Es creurà tot el que li digui.

La DOLORETES treu el vibrador que havia guardat.

DOLORETES- Així, el comandament a distància aquest de la tele, també és per fer els Pastorets?

FULGENCI- Però què fas? Porta això, que encara t'ho veurà l'Anna!

El FULGENCI li agafa el vibrador.

TONI- Va, de pressa. Si us interessa el material, pagueu-me i foteu el camp, que encara tindrè problemes per culpa vostra.

CARLOTA- Culpa nostra? Escolta, noi, que vas ser tu qui ens va entabanar perquè vinguéssim avui aquí a veure el teu material.

BARTOMEU (*donant-li uns bitllets al Toni*)- Té, això per la meva disfressa.

FULGENCI (*donant-li uns bitllets al Toni*)- I això per la meva i pel (*ironia*) "comandament a distància". Però segueixo dient que és massa car.

TONI- Doncs us foteu! Va, va, cap a casa, que tinc feina i no puc perdre més el temps.

Els empeny cap a la porta.

CARLOTA- Espera, home, deixa que ens prenguem el cafè i els brioixos, que amb tot l'enrenou encara no hem esmorzat.

TONI- Doncs esmorzeu a casa!

FULGENCI- Deixa almenys que ens posem alguna cosa al damunt, no voldràs que sortim així al carrer.

TONI- No us veurà ningú, que encara és aviat. I a més viviu a prop.

Els fa fora del cafè.

ESCENA 2

Entra l'ANNA des de la cuina.

ANNA- Doncs sí, l'Arnau ha portat tota la comanda. (*Estranyada*) Ja han marxat, els avis? Però si no s'han acabat l'esmorzar!

TONI- Es que els feia tanta il·lusió donar-los les disfresses a la canalla, que no han pogut esperar.

ANNA- Ai, què *monos*! Això sí que són uns avis com cal! I un bon exemple per la canalla! I tu... (*carinyosa*) quin cor més gran que tens! M'entendreix que els hagis deixat emprovar-se aquí les disfresses!

TONI- És que m'agrada molt ajudar els altres, és la meva manera de ser. No hi puc fer res.

ANNA (*carinyosa*)- M'agrada que siguis així. Ets tan bona persona! Tan diferent de l'Arnau! Per això em tens el cor robat.

TONI- Què vols dir? Que l'Arnau és mala persona?

ANNA- No, però només pensava en ell mateix. Tot el dia obsessionat amb la seva dèria de ser Mag, i es quedava fins tard al forn per assajar els seus numerats. I jo, sola a casa! Tu en canvi ets una persona sincera, sé que no enganyaràs.

TONI- Què dius? Enganyar-te jo? Això mai!

ANNA- Ja ho sé. Què faria sense tu! Vaig a la cuina, em poso a preparar els menús d'avui, d'acord?

L'acarona, enamorada, i entra a la cuina. El TONI s'assegura que ha marxat i compta els diners que li han donat, amb avidesa. Entren el ROBERT i la MARUJA, un matrimoni de mitjana edat (La MARUJA entra parlant i el ROBERT l'escolta amb cara de circumstàncies). El TONI guarda precipitadament els diners a la butxaca.

MARUJA-I mira que li tinc dit, eh? Jessica, no li agafis bitllet d'avió a l'alcalde per anar a la reunió de Madrid, que li fa por l'avió. Agafa-li bitllet de l'AVE. Doncs ella res, com si sentís ploure... I és clar, com al damunt al vol hi va haver torbacions d'aquestes...

ROBERT (*corregint-la*) – Voldràs dir turbulències.

MARUJA- És el que he di: turbulències. Per què m'interromps?

ROBERT- No has dit turbulències, has dit...

MARUJA- Que no m'interrompis! Què et deia? Veus? Ja no me'n recordo! Ah, sí! Que per culpa de les dallonses aquestes l'avió es va començar a moure amunt i avall com el Dragon Khan aquell del Port Olímpic.

ROBERT- Voldràs dir de Port Aventura.

MARUJA- Ja hi tornem a ser? És el que he dit! Per què m'interromps? Vols saber el que va passar per culpa d'aquella truja o no? Sí, oi? Doncs deixa'm parlar i no m'interrompis, que et passes la vida interrompent-me, de vegades no sé perquè em vaig casar amb tu. *(al Toni)* Toni, un cafè amb llet i un broix per a mi. I al Robert li poses una camamilla i res més.

ROBERT- I res més? Però si jo vull...

MARUJA- Tu a callar, que et toca prendre't el Fortasec. No haver menjat ahir a la nit tanta hamburguesa amb mostassa i tantes patates braves amb els teus amics, tenint l'estómac tant delicat com el tens. Que no sé jo com no et busques uns amics amb una mica més de seny al cap i no aquests eixelebrats que es passarien tot el dia de gresca i que et porten a tu pel camí de la perdició.

ROBERT- Però Maruja, si només quedem per veure jugar al Barça per la tele, ja veus tu.

MARUJA- No em portis la contrària, que saps que tinc raó! I fes el favor d'escoltar, que t'estic explicant com és la Jessica aquesta, que per culpa d'ella l'alcalde va arribar a la reunió de Madrid fet un nyap i el Ministre li va denegar la subvenció per fer la variant. Ja ho veus, per culpa de la Jessica la carretera ens continuarà passant pel mig del poble! I si hi ha algun accident serà culpa de la Jessica i només de la Jessica. Així que no sé perquè tots bavegen amb ella a l'Ajuntament, si no té un dit de front. Bé, sí que ho sé, perquè el que li falta al front i sobra al cul i a al pitrera. Tinc raó o no tinc raó?

El ROBERT obre la boca per protestar però la MARUJA no el deixa.

MARUJA- És clar que tinc raó! I l'altre dia Barcelona, igual: després de suar la cansalada redactant-li a l'alcalde l'informe de viabilitat, després de la reunió amb el Conseller se'n va anar a donar un tomb amb la Jessica i em van deixar a mi tirada. A mi, que em deixo cada dia la pell per l'alcalde i per l'Ajuntament. Com són els homes! A mi ningú m'enganya, aquesta fresca ha entrat a l'Ajuntament no pels seus estudis, sinó per influències. Saps què he esbrinat, de la Jessica? Que és filla de la veïna de la casa de la platja de la sogra del germà del tinent d'alcalde! Ho veus? Ha entrat per coneixences, no perquè tingui estudis ni aptituds! ¿Quins estudis vols que tingui, si ahir va dir

davant de tothom que *hivernacle* s'escriu amb "h" i amb "v" baixa, i es va quedar tan ampla? Quina incultura!

ROBERT- És que *hivernacle* s'escriu amb "h" i amb "v" baixa, Maruja.

MARUJA- Què passa, tu també defensaràs a aquella truja abans que a la teva pròpia dona? Tantes ganes tens de dur-me la contrària? Si et dic que *hivernacle* no s'escriu ni amb "h" ni amb "v" baixa és que no s'escriu ni amb "h" ni amb "v" baixa!

Arriba el TONI amb el cafè amb llet, un brioi, i una camamilla.

MARUJA- Gràcies. *(li paga les consumicions. Al Robert:)* Té. Au, pren-te el Fortasec, que no sé què faries sense mi. *(treu la capsa de la bossa i la deixa damunt la taula).*

ROBERT- Tinc gana. Ens partim el brioi?

MARUJA- Ni parlar-ne! Ja t'he dit que no et convé. Per cert, encara no m'has dit res de la meva brusa, segur que ni t'hi has fixat. Això sí que és una brusa amb classe i no les coses ordinàries que porta aquella, me l'he comprat al...

Entra la JESSICA, és una noia jove que vesteix escotada i amb falda curta. Es queda a la barra, ben a prop de la taula on seuen ells. La MARUJA calla i la mira malament.

JESSICA- Bon dia. Toni, un tallat i un brioi, sisplau. *(a la Maruja i al Robert)* Què? Com es presenta avui, el dia?

El ROBERT, que baveja amb ella, va a contestar però la MARUJA respon abans.

MARUJA- No veus que estem parlant, Jessica? Per què ens interromps?

JESSICA- Només volia ser amable, no cal que et posis així.

MARUJA- Em poso com em dóna la gana! *(al Robert)* Doncs el que et deia, que m'he comprat la brusa al *mercadillo*. Però ningú no ho diria, perquè sembla de marca, oi? Sembla de Christian Dior, oi que sí? És que tens una dona amb bon gust, que sap comprar. I també regatejar!

Mentre parla, el ROBERT mira dissimuladament la JESSICA. El TONI li serveix a la JESSICA el tallat i el brioi a la barra.

JESSICA (*mentre la Maruja parla*)- Gràcies. Quan et dec?

TONI (*mentre la Maruja parla*)- Dos amb setanta.

La JESSICA obre el moneder i li cauen les monedes a terra. S'inclina a recollir-les, contrariada, ensenyant involuntàriament el cul al ROBERT, que ara la mira amb els ulls esbatanats, sense dissimular.

MARUJA- Perquè saps quant em volien clavar per aquesta brusa? 30 euros! T'ho pots creure? I saps per quant me l'he emportada, al final? Per 15! Has vist quina rebaixa?

El ROBERT està pendent del cul de la Jessica, que continua recollint les monedes.

ROBERT (*a la Maruja, sense escoltar-la*)- Sí, sí, i tant...

La MARUJA s'adona que el ROBERT no l'escolta perquè està mirant-li el cul a la JESSICA.

MARUJA- No m'estàs escoltant, Robert. Què passa, que el que t'explico t'entra per una orella i et surt per l'altra?

El ROBERT segueix pendent del cul de la Jessica, que continua recollint les monedes.

ROBERT (*a la Maruja, sense escoltar-la*)- Sí, sí, i tant...

La MARUJA, sense que li faci falta aixecar-se de la cadira, li fot plantofada al cul a la JESSICA, que crida i es gira, esglaiada. Just en aquell moment surt l'ANNA de la cuina, que es queda parada en veure la situació. Ella i el TONI ho han vist tot. La MARUJA mira al ROBERT, fingint-se escandalitzada.

MARUJA- Però Robert! Com tens la barra de tocar-li el cul a la pobra Jessica?? I davant meu!!

ROBERT (*desconcertadíssim*)- Però si no he fet res!

La JESSICA li fot un ventallot al ROBERT.

JESSICA- Porc!!

Recull les seves coses i se'n va, ofesa.

MARUJA (*al Robert, triomfant*) – Què? M'escoltaràs, ara?

ROBERT- Però com has pogut? Espera, Jessica! Ha estat la meva dona, que és una truja insuportable!

Surt corrent darrera la JESSICA.

MARUJA (*ofesa*)- Què m'has dit? Torna aquí ara mateix! Em sents?

Surt corrent darrera el ROBERT. Els seus esmorzars han quedat allà al damunt, sense acabar. I també la capsa de Fortasec.

ESCENA 3

ANNA- Tu ho has vist? Per què ha fet això, la Maruja?

TONI- No ho sé, però millor no ficar-s'hi, en les coses de les parelles.

ANNA- Però es que ara el pobre Robert ha quedat com un poca-vergonya! I no ha estat pas ell, qui li ha picat al cul a la Jessica.

TONI- Potser no ho haurà fet amb la mà, però sí amb el pensament. Perquè se la mirava d'una manera! Amb els ulls esbatanats!

ANNA- Sembla que ho diguis empipat.

TONI- Jo? Però què dius!

ANNA- És veritat. Ni que la Jessica fos la teva xicota!

TONI- Què dius? Jo només tinc ulls per tu.

ANNA- Doncs ningú ho diria.

TONI- Que estàs gelosa?

ANNA- Gelosa, jo? Però si jo no ho sóc pas, de gelosa! Només m'empipa que et preocupi més el cul d'una altra que el meu.

TONI- Això no és veritat. El que passa és que em treu de polleguera que certs homes només vegin les dones com objectes. I al damunt, amb tot l'enrenou han marxat sense acabar-se l'esmorzar. Ara això se'ns omplirà de mosques.

Tornen a entrar les DUES MOSQUES, que comencen a volar pel bar i acaben damunt de les restes de brioix.

TONI- Veus què et deia?

ANNA- Tranquil, home, que no s'acaba el món. Ho retirem tot i llencem les restes a les escombraries. Mira, el Robert s'ha deixat aquí el medicament.

TONI- És Fortasec. Pel que he pogut sentir, es veu que el pobre s'està escagarrinant des d'ahir.

En sentir això, les mosques es miren entre elles, es freguen les mans. L'ANNA i el TONI retiren els esmorzars de la taula i de la barra (si cal, forcegen una mica amb les MOSQUES, que no volen deixar els brioixos) i llencen les restes dels plats a les escombraries.

TONI- Vaig a buscar l'escombra i el recollidor, que hauran quedat molles a terra. I mentre no les traguem les mosques no marxaran.

El TONI entra a la cuina. Les MOSQUES es miren entre elles com si el Toni els hagués donat una idea. Comencen a buscar molles per terra. Quan les troben, es posen de quatre grapes i comencen a menjar-se-les. Mentre ho fan, l'ANNA neteja amb un drap la barra i la taula que ocupaven el Robert i la Maruja. EL TONI torna amb l'escombra i el recollidor i les aparta.

TONI- Au, foteu el camp d'aquí!

Les MOSQUES surten volant. El TONI escombra i l'ANNA feineja a la barra en silenci.

TONI- T'has quedat molt callada.

ANNA- Rumio. Penso què faries si veiessis que un home em toca el cul a mi.

TONI (*amanyagant-la, carinyós*)- Què ets bleda. Què et penses que faria? El destrossaria com un gos rabiós. Perquè jo per a tu faig el que calgui! Em sents? El que calgui!

ANNA- Quines coses més boniques que dius. Ets tan diferent de l'Arnau!

Es miren. Entra al bar un PAKISTANÍ amb roses i els veu així.

PAKIS (*parla amb fort accent àrab*)- Buinos días, señor y señora. ¿Usted gusta rigalar rosa buena bonita barata a señora, señor? Rosa buena bonita barata gusta a señora, que si ve que istá inamorada del señor. Y si señor también está inamorado de señora, entonses rigala rosa para haserla felis.

TONI- Gràcies, però no.

PAKIS- Yo dejo rosa buena bonita barata a buen presio, tú sólo das 3 euros y yo ti doy la rosa más fresca. Tu inamorada gustará.

TONI- Que no! Que vés a saber d'ón les hauràs tret, aquestes roses. Que ja m'ho conec, després es panseixen de seguida i no duren ni un dia.

ANNA- Doncs a mi em sembla que estan molt fresques. I fan bona olor.

TONI- És clar, perquè els hi tiren spray perfumat perquè la gent s'ho pensi i així els prenen el pèl. Jo ja m'ho conec.

PAKIS- Rosas buenas bonitas baratas y friscas! Abdulá no ingaña a clientes. Abdulá is honrado, no como políticos. Mira tu inamorada, ella quiere que tú le rigales rosa, ¿no ti das cuenta? Yo conosco mujeres, ellas muy románticas, no como hombres, que son más brutos que gorila haciendo ganchillo.

TONI- ¿Tu vols que et compri una rosa com diu aquest, Anna?

ANNA (*dissimulant*)- Jo? No sé pas d'on ho ha tret, aquest.

PAKIS- Tú caes bien a Abdulá, así que Abulá será bueno contigo. Yo presio especial para ti si compras rosa buena bonita barata. Tú no pagas 3 euros. Tú pagas sinco.

TONI- I això és *presio especial*? Si *sinco* són més que tres.

PAKIS- Ah, pirdón. Es que yo no sé muy bien desir los númiros porque hase poco istoy en Ispaña. Bueno, en Ispaña no, en Catalonia, que yo ya sé que es otra cosa y que no queréis ser Ispaña, porque pensáis que Ispaña no quiere a Catalonia i por eso Catalonia tampoco quiere a Ispaña. Es un follón de *collons*, como desís vosotros. Pero Abdulá es listo i entiende.

ANNA- Aleshores en què quedem? Li faries un preu especial al Toni, o no?

PAKIS- Sí. Toni cae bien a Abdulá. Y tú también, señora inamorada. Así que yo vendo rosa a ti por dos euros. Presio especial.

TONI- Que no! Que t'he dit que no et compro cap rosa.

ANNA- Però si t'ha fet una rebaixa, Toni.

TONI- En què quedem, vols que et regali la rosa o no? Perquè m'acabes de dir que no volies. O és que ets com una d'aquestes fleumes que es deixen entabancar pel primer que li diu quatre coses boniques?

ANNA- No, però... com el noi t'està fent un bon preu i veig que també passa necessitat...

PAKIS- Sí. Pobre Abdulá! Yo nisisito de todo. Nisisito agua, nisisito comida, nisisito dinero para pagar gas, ilectricidad... Un euro, te doy rosa por un euro. Presio espesial de amigo. ¿Oyes, habibi? ¿Qué? ¿Tú compras?

TONI- Ja t'he dit que no. Si vols seu en una taula, espera que vingui algun client i prova a veure si ell pica. Però jo ja t'he dit que no. I ja has sentit a l'Anna, ella no vol cap rosa.

PAKIS- Piro mujeres casi nunca disen a hombres lo que piensan, isperan que hombres adivinen qué piensan i qué quieren ellas. Mujeres son así. Ella ahora te dise que no quiere rosa buena bonita barata, pero seguramente sí quiere.

TONI- Mira'l ell, què és llest! Tu m'has de dir a mi com és la meva xicota! Què et fa pensar que la coneixes millor que jo? Si ella diu que no vol una rosa, és que no vol una rosa, no té per què dir-me una cosa per una altra. Oi, Anna?

ANNA (*empipada*)- Potser no em coneixes tant com et penses.

Se'n va a la cuina.

TONI- Però què t'agafa, ara?

El TONI, desconcertat, surt darrera d'ella. El PAKIS es queda sol. Un cop sol, treu una càmera de fotos i, assegurant-se que el Toni i l'Anna no tornen, comença a fer fotos al local. De sobte el truquen pel mòbil. Mira la pantalla i contesta, contrariat.

PAKIS (*ara parla sense accent àrab, en to confidencial*)- Senyora Banyuls! Li vaig dir que no em truqués mentre estava fent la feina! No veu que...? (...) Sí, sóc a Sunaguixa, al lloc que el seu marit tenia apuntat a l'agenda per.... (...) Sí, el Cafè del Centre. (...) No, ningú sospita res, es pensen que sóc un venedor de flors pakistaní, no saben que sóc un detectiu i que vinc a... (...) No s'amoïni, avui sortirà de dubtes, li asseguro que si el seu marit té una amant, avui vindrà a Sunaguixa a dinar amb ella i els podré fotografiar junts. Però abans m'he d'assegurar que aquest és el lloc correcte, perquè no sé pas si aquí serveixen dinars i... (...) Sí, a la seva agenda es notava que era una cita molt important per a ell. (...) Miri, amb tots els respectes, no crec que hagi quedat per dinar amb un client o amb un soci. (...) Doncs perquè... perquè a la seva agenda hi havia escrit *Dinar amb la cuqui i aprofitar per*

tornar-li les calcetes que es va deixar l'altre dia a l'hotel. No crec que entre clients i socis es diguin cuqui i es vagin posant i traient calcetes, no li sembla? (...) Doncs perquè no volia fer-la patir innecessàriament abans d'hora, per això no li havia explicat abans. (..) Au, va, dona, no plori, que...

Entra el TONI i el detectiu, encara amb el mòbil, dissimula parlant per telèfon.

PAKIS *(de nou amb fort accent àrab)*- Tú no priocupes, Alí, yo vingo hoy a tu casa y te priparo il té con menta como mi insiñó a haser mi querida madre. Y ahora tingo que colgar. Salam.

Penja.

TONI- Tenies raó, Abdulá. A les dones no hi ha qui les entengui. Dóna'm una de les roses. No, saps què? Millor dóna'm dues, a veure si així ho arreglo.

PAKIS- Bueno, pero ahora presio ha cambiado. Ahora son cinco euros cada una. Total dies euros.

TONI- Quina cara! Això és un abús!

PAKIS- ¿Tú quieres que señora inamorada deje de istar infadada y esté contenta, o no?

TONI- D'acord, té. *(li dóna 10 euros)*

PAKIS- Una prgunta. ¿En este sitio también servís comidas a mediodía?

TONI- Sí. Tenim menú i carta. ¿Per què ho preguntes?

PAKIS- Ah, no, no. Por nada. Por saber si habrá gente para vinder flores o tingo que irme a otro sitio.

TONI- I tant que ve gent! Si fins i tot ens fan reserves per telèfon. *(consulta una agenda)* Mira, avui tenim una reserva per a dos d'un tal Banyuls, per exemple.

PAKIS- Collonut!! *(dissimulant)* Quiero disir... Que tengo el coll fotut. Si dise así en catalán, ¿no?

TONI- Sí. I per què tens el coll fotut?

PAKIS *(dissimula)*- Porque me livanto muy pronto para ir a buscar las flores que vendo y intonses *m'incostipo*.

TONI- De tota manera, segueixo pensant que ets un aprofitat. No sé pas què hi veu l'Anna en aquesta merda de flors. Te les compro per no tenir problemes

amb ella, però saps què et dic? Que les dones estan carregades de punyetes i que...

L'ANNA surt de la cuina i el TONI dissimula.

TONI- Tenies raó, Anna. Són unes flors molt boniques. Com he pogut ser tan poc delicat i no entendre que et feien il·lusió? Ets tan romàntica i tens tan bon bust... vull dir, gust! Una dona com tu s'ho mereix tot.

ANNA- Ho dius de debò?

TONI- I tant. Jo per tu faig el que sigui. I no et compro el ram sencer de flors perquè el pakistaní aquest diu que les altres roses ja les té emparaulades, que si no...

ANNA (*al pakistaní*)- De debò ja les té totes emparaulades?

PAKIS- Hombre, *imparauladas, imparauladas....*

TONI (*interrompent-lo*)- Vols que et busqui un gerro per posar-les?

ANNA- No. Ja les posaré jo. Mentrestant, em podries fer un favor?

TONI- I tant! Què vols que faci? Només m'ho has de demanar.

ANNA- Ets tan bo! Doncs mira, vés a la cuina a pelar totes les patates, tots els carbassons i totes les pastanagues que necessito per preparar els dinars. Ah, i no t'oblidis de rentar i fer trossets les cols, els bròquils i les albergínies. No et sap greu, oi?

TONI (*dissimulant*)- A... mi? Què va!

El TONI entra a la cuina, agobiat. El PAKIS mira a contrallum si el bitllet de 10 euros és bo, se'l guarda a la butxaca.

PAKIS- Perdona, Señora, ¿dónde está el lavabo?

ANNA- Allà al fons.

El PAKIS surt per la dreta per anar al lavabo. L'ANNA posa les flors en un gerro.

ESCENA 4

Entra el ROBERT des del carrer, una mica tallat. L'ANNA, que arregla les flors, no se n'adona. El ROBERT comença a buscar alguna cosa a la

taula on s'ha assegut abans, cada cop amb més ànsia. Arriba a posar-se de quatre grapes per buscar a terra, sota les estovalles. L'ANNA el veu.

ANNA- Busques alguna cosa, Robert?

El ROBERT s'incorpora, talladíssim.

ROBERT- Eehh... Sí... Ejem... Un medicament que... que em toca prendre'm ara. I si no me'l prenc... l'hauré cagat. I mai millor dit.

ANNA- Vols dir el Fortasec?

El posa damunt del taulell.

ROBERT- Sí, això mateix. És que ja fa una hora que em tocava prendre-me'l, saps? Però amb tot l'enrenou me n'he descuidat. I ara el cos... no m'ho perdona. *(agafa el Fortasec)* Vaig un moment al lavabo.

ANNA- T'hauràs d'esperar, està ocupat.

ROBERT- No fotis!

ANNA- Et corre molta pressa?

ROBERT- Si em prenc ara el comprimit segurament podré esperar una mica. Dóna'm un got d'aigua, sisplau.

L'ANNA li dóna un got d'aigua. El ROBERT treu el darrer comprimit de la capsa.

ROBERT- Coi, només en queda un! Doncs encara he estat de sort, perquè si no n'arriba a quedar cap...

Just quan el ROBERT és a punt de prendre's el comprimit, entra l'ARMANDO. Xandall, mitjons blancs, sabates negres; clauer i mòbil penjant. Parla amb un accent molt "quillo".

ARMANDO *(emprenyat)*- Cago'n tot! Qui ha sigut el tio que li ha fotut mà al cul a la Jessi? Que li trenco la cara aquí mateix i el *patejo* fins deixar-lo fet *papilla*!

De l'ensurt, al ROBERT se li cau la pastilla a terra. Però està tan espantat que no té esma ni per ajupir-se a buscar-la.

ANNA- I tu qui ets?

ARMANDO- Jo sóc l'Armando, i la Jessi és la meva *churri*. M'ha trucat al *curro* per dir-me que un *carca* li ha posat les grapes al cul. I el cul de la Jessi només el pot grapejar el *menda* (*referint-se a ell mateix*), així que vinc a explicar-li quatre cosetes al desgraciat que li ha fet això. Algú de vosaltres dos el coneix?

ROBERT (*amb un fil de veu*)- N-no.

ARMANDO- Què has dit? (*s'acosta al Robert*) Parla més alt, *carca*, que no et sento.

ROBERT- Dic que... dic que...

ANNA- Per què no et calmes una mica? Estàs segur que ha sigut un home? I si resulta que al final ha estat una dona?

ARMANDO- Tu et penses que jo sóc *tonto*? Les ties no foten mà a les ties! I si el *menda* diu que ha estat un tio, és que ha estat un tio. I com l'enxampi es cagarà viu!!

ROBERT (*aguantant amb prou feines les ganes d'anar al vàter*)- Això sí que t'ho ben asseguro.

ARMANDO- Què has dit? Per què parles tan baix, tu? És que tens alguna cosa que amagar?

ROBERT- N-n-n-no.

ARMANDO (*acostant-s'hi molt, amenaçador*)- Contesta! Treu tot el que tens a dins!

ROBERT- Si trec tot el que tinc a dins no t'agradarà gens, t'ho asseguro. I si la cosa no millora hi estic ben apunt.

ANNA- Què ha passat amb la càpsula que t'havies de prendre, Robert?

ROBERT- Que no me l'he pogut prendre perquè se m'ha caigut a terra quan ha entrat aquest bon home. Així que no sé quan de temps podré aguantar.

ANNA- Déu meu! Doncs a què esperem? Va, tothom a terra a buscar-la!

ARMANDO- Un moment, un moment! El *menda* ha vingut aquí a trencar-li la cara al *tio* que li ha fotut mà a la Jessi, i no pensa anar-se'n sense fer-ho. Així que aquí no es mou ni déu fins que li digueu al *menda* qui és aquest *tio*.

ROBERT- Sisplau, tingues pietat.

ARMANDO- Ni pietat ni *mandangas*! I no em busquis les pessigolles, *carca*, que de mi no se'n riu ningú. Que el meu nom ja ho diu tot.

ANNA- Ah, sí? I com et dius, si es pot saber?

ARMANDO- Armando Bronca Segura. Així que "*cuidadito conmigo*". (al Robert)

Què? No dius res, ara?

ROBERT- No és que no vulgui, és que no m'atreveixo. Perquè si parlo, la cago.

ARMANDO- Espera un moment... (l'agafa pel coll de la camisa) Em sembla que ja sé per què no vols parlar! Perquè tu ets el que li ha grapejat el cul a la Jessi!

ROBERT- N-no!

ANNA- No ha estat el Robert, t'ho asseguro! Per què no et tranquil·litges una mica? (serveix una copa de vi) Té, un vi del Priorat. Convida la casa.

ARMANDO- No intentis menjar-me el *tarro*, tia, perquè la Jessi, quan m'ha trucat al *curro* m'ha donat la descripció del *tio* que li ha tocat el cul, i és un *carca* mig calb amb ulleres, pinta de poca cosa i l'*hòstia* de lleig!² Així que has de ser tu! Confessa! Has estat tu, *carca*?

ROBERT- Jo em mirava la Jessi, però res més, jo no....

ARMANDO- Així que has estat tu? Doncs ara se't passaran les ganes de tornar-ho a fer!

Aixeca la mà per donar-li un ventallot però l'ANNA l'atura.

ANNA- Deixa'l en pau! Et dic que no ha estat ell! (cridant) Toni, surt a ajudar-me!

Arriba el TONI de la cuina, amb un davantal posat.

TONI- Què passa?

ANNA- És el xicot de la Jessica, li estic explicant que el Robert no és qui li ha picat al cul però ell no s'ho creu. Explica-l'hi tu.

ARMANDO- No intenteu defensar aquest desgraciat! (al Robert) Ara veuràs! *Te vas a cagar!*

ROBERT (agobiat)- No, si... ja ho he fet.

ARMANDO- Què vols dir?

ROBERT- Que ja m'he cagat. Com no m'he pogut prendre la pastilla, no he pogut aguantar més!

² Adaptar la descripció a l'actor que finalment faci de Robert.

A l'ARMANDO de cop i volta li ve la flaire. Posa mala cara i venta l'aire amb les mans.

ARMANDO- Hòstia tio, però si estàs podrit per dintre. *(fa un glop a la copa de vi)*

ROBERT- Em sap greu, de debò. Si m'haguessis deixat recollir el Fortasec de terra...

ARMANDO- Mira, me'n vaig una estona per deixar que això es ventili. Però el *menda* tornarà per aclarir aquest *asunto*, estàs avisat. Ah... i al *menda* no el convida ningú, que el *menda* paga les seves consumicions. Quant és la copa aquesta de vi del Priorat?

TONI- 3 euros.

ARMANDO- Collons, quin abús! Però si el *menda* diu que paga, el *menda* paga.

Agafa un euro amb els dits, l'ensenya, el posa sobre la barra i amb un cop de dits l'envia lliscant al final d'un costat de la barra. Agafa el segon euro i fa el mateix però al costat oposat de la barra. Agafa el tercer euro, l'ensenya i el planta, amb un cop de palmell, sobre la part de la barra on es troba ell.

ARMANDO *(al Toni)*- Aquí tens, *pringat!* *(al Robert)* I tu *tinga-ho* clar, *carca:* tornaré!

Se'n va. El TONI recull les monedes, empenyat.

TONI- Es deu pensar que és molt graciós, fent això amb les monedes.

ROBERT *(a l'Anna i al Toni, avergonyit)*- Perdoneu, no hi he pogut fer res.

TONI- Perquè no ha anat al lavabo?

ANNA- Està ocupat, s'hi ha ficat el pakistaní de les flors fa una bona estona i encara no ha sortit.

ROBERT- I ara jo què faig? No puc tornar així a la feina, m'he de netejar.

ANNA- Au, puja amb mi a casa. Et donaré roba neta, buscaré alguna cosa de la teva mida.

ROBERT- Gràcies, ets molt amable.

ANNA- Toni, busca pel terra, a veure si trobes el comprimit de fortasec que li ha caigut. Ja veus que és important que se'l prengui. No et fa res, oi?

TONI (*dissimulant*)- A mi? Què va!

ANNA- Ets un sol. Au, va, anem, Robert.

L'ANNA i el ROBERT surten per l'esquerra.

TONI (*empipat*)- Les coses que s'han de fer per tenir a aquesta contenta!

Es posa de quatre grapes i comença a buscar pel terra. Troba el comprimit i el deixa damunt la barra. Se sent la veu del Pakis des del lavabo.

PAKIS (*fora d'escena*)- Eeeeeeeiiii.

TONI- Què és això?

PAKIS (*fora d'escena*)- Soy l'Abdulá! Istoy insirrado in el wáter, que si ha roto el sirrojo de la puerta y no puedo salir!

TONI- La mare que el va parir! El que em faltava. Ja vaaaaig.

Surt cap al lavabo. Entren les DUES MOSQUES, oloren l'aire, es miren i es freguen les mans. Comencen a buscar pel cafè. Es miren desconcertades, perquè no troben res. Entra el TONI amb el PAKIS.

TONI- Collons! Un altre cop les mosques!

Va darrera el taulell i surt amb un spray insecticida. Les vol ruixar però ha agafat malament l'spray i es ruixa ell mateix. Les DUES MOSQUES se'n foten. El TONI agafa bé l'spray i, ara sí, les comença a ruixar.

TONI- Foteu el camp d'una vegada i deixeu d'emprenyar!

Fugint de l'insecticida, les DUES MOSQUES baixen a l'escenari i comencen a emprenyar els espectadors (es posen al cap d'algun d'ells, per exemple). Finalment, es queden immòbils a la paret (d'esquena als espectadors, braços oberts en angle recte, es repengen sobre el peu esquerra amb la cama dreta aixecada en angle recte). A partir d'aquest moment les DUES MOSQUES romandran a la paret del pati de butaques. Mentre les mosques fan tot això, el TONI i el PAKIS parlen.

PAKIS- *Gracias, señor. Qué susto hi pasado. Pinsaba que ya nadie me iba a*
incontrar.

TONI- *Vés a prendre l'aire una estona, a veure si se't passa l'ensurt.*

PAKIS- *Sí, sirá mijor. Por sierto, hi incontrando estos calsutets del Barsa en el*
váter (els hi ensenya uns calçotets) Son suyos?

TONI- *No, però em sembla que ja sé de qui són.*

PAKIS (*oferint-los-hi*) *Intonses cójalos i si los da.*

TONI- *Amb les mans? Ni de conya! Espera't.*

Va darrera la barra i en surt amb unes pinces de les de fer carn a la
brasa. Agafa els calçotets amb les pinces.

TONI- *Ja està.*

PAKIS- *Ahora voy a haserle caso y mi iré a tomar il aire. Volveré dentro de un*
rato.

Surt amb les flors. El TONI es queda sol. No sap què fer amb els
calçotets. Finalment els posa dins d'una cassola.

ESCENA 5

El TONI mira el rellotge i comença a preparar les taules pels dinars.
Entra el PASTOR amb una motxilla. Darrera seu entren el GOS d'atura i
l'OVELLA.

PASTOR- *Bon dia. Què? Preparant ja les taules per dinar?*

TONI- *Però què coi fots! Com se t'acut entrar aquí amb el gos i amb una*
ovella?

Mentre parlen, EL GOS i l'OVELLA baixen al pati de butaques i
comencen a passejar-se entre els espectadors (els dos olrant, el gos
fent veure que es pixa en les potes de les butaques, l'ovella mastegant
alguna peça de roba...). Van fent de tant en tant "Guau, guau" i "beee".
Recordem que les DUES MOSQUES, des del final de l'Escena 4, són
encara a la paret del pati de butaques.

PASTOR- No t'amoïnís, home, que el *Xusco* és un gos molt ben ensinistrat. I la *Sisqueta* l'ovella més obedient del món.

TONI- No deixen de ser animals, i no els vull aquí dins.

PASTOR- Però no són animals comuns, entenen tot el que els dic. Ja ho veuràs. *(al gos, donant instruccions com en un concurs de gossos d'atura)* *Xusco*, jeu! Jeu, *Xusco*! Molt bé! Porta la *Sisqueta* aquí davant! A l'esquerra, *Xusco*! Vés a l'esquerra! Jeu! Jeu! Passa a la dreta! A la dreta, *Xusco*! Jeu! Passa davant! Així, així!

Seguint les instruccions del PASTOR, el GOS acaba conduint l'OVELLA a la part del davant del pati de butaques.

PASTOR *(al Toni)*- Ho veus? Fan tot el que els dic. *(per la motxilla)* Va, anem per feina: Et porto els meus formatges, com cada mes.

TONI- De les tres menes que et vam demanar?

PASTOR- És clar. Fresc, curat i semi curat.

TONI- Primer deixa'm donar-los un cop d'ull. Vull fer-ne un tast.

PASTOR- Doncs espavila, que no tinc tot el dia

TONI- Com és que tens tanta pressa?

PASTOR- És pel presentador aquest del programa *El visitant* de TV3.

TONI- Què li passa?

PASTOR- Doncs que li vaig prometre que em deixaria gravar donant ordres al *Xusco* mentre porta la *Sisqueta*. Però com he estat tota la setmana a la muntanya, no ho he pogut fer fins avui. I m'està esperant.

TONI- Avui, ho gravareu? On vas a parar! Però si aquest vespre es farà aquí al Cafè la presentació del reportatge.

PASTOR- Per això tinc tanta pressa, perquè el presentador ho vol gravar a corre-cuita abans del vespre.

TONI- Doncs va, anem a dins a fer el tast en un moment i et pago el que et dec.

Surten cap a la cuina. Mentre se'n van, El GOS i l'OVELLA van fent "guau, guau" i "beeee" fins que es queden sols amb les DUES MOSQUES. Es posen drets sobre les dues cames i comencen a parlar.

OVELLA- Ja estem sols.

GOS (*a l'ovella, insegur*)- Què tal ho he fet, *Sisqueta*?

OVELLA- No ha estat malament. Per què estàs tan preocupat?

GOS- És que em fa una mica de mal l'orella dreta i gairebé no hi sento. I no estava segur d'haver obeït bé les ordres.

OVELLA- Et fa mal l'orella? I per què no t'agafes la baixa?

GOS- Estàs boja? Tal com està la feina? Vols que el pastor em foti fora?

OVELLA- Però tu hi tens dret, segons el conveni col·lectiu.

GOS- Que no, *Sisqueta*, que no me la jugo! No veus que tinc contracte temporal? Si començo a agafar-me baixes per malaltia no em farà indefinit. I jo he de portar ossos a casa, que els meus cadells mengen tots els dies!

OVELLA (*indignada*)- Això és una explotació del proletariat animal! Fixa't en mi, m'exploten traient-me llet i formatge i es queden la plusvàlua sense compartir els beneficis amb les forces productives! Però, clar, com aquí no tenim consciència de classe... És una vergonya, per això me'n vull anar a un altre ramat.

GOS (*alarmat*)- Què dius, ara?

OVELLA- Vull veure món! Ja estic farta de estar sempre al mateix tancat, i d'anar a les mateixes pastures i de veure sempre les mateixes ovelles !

GOS- Però si tu te'n vas a un altre ramat moltes marxaran amb tu! I em deixareu sense feina i el pastor em rescindirà el contracte. Sisplau, no m'ho facis, això!

MOSCA 1- Nosaltres no el tenim, aquest problema. Perquè som autònoms, no tenim cap amo.

MOSCA 2- Això, això, autònoms.

MOSCA 1- A nosaltres no ens tracten com a gossos. A més, tenim la sort que mai se'ns acaba la feina. Com aquest món està fet una merda, mai no ens falta el menjar.

MOSCA 2- Això, això, una merda.

Les DUES MOSQUES riuen.

GOS- Però els autònoms ho teniu pitjor per la jubilació.

MOSCA 1- No siguis animal! A nosaltres se'ns en fot la jubilació! No veus que només vivim 20 dies?

OVELLA- Doncs quina merda.

MOSCA 1 I MOSCA 2 (*ahora, esverades*)- Merda? On? On?

OVELLA- Era una manera de parlar. Però si tanta gana teniu, al costat d'aquella taula (*senyala una taula de l'escenari*) he vist una molla de pa a terra.

MOSCA 1 I MOSCA 2 (*ahora*) – No fotis!

*Pugen a l'escenari amb pressa. La MOSCA 2 agafa una molla de terra.
La MOSCA 1 li vol prendre.*

MOSCA 2- Ja la tinc!

MOSCA 1- No, és meva!

MOSCA 2- Jo l'he vist primer!

MOSCA 1- No, jo l'he vist primer!

MOSCA 2- És mentida!

MOSCA 1- Que me la donis, que se m'està pujant la mosca al nas!

MOSCA 2- Doncs et fots!

La MOSCA 2 surt al carrer amb la molla de pa.

MOSCA 1- Torna aquí ara mateix!

La MOSCA 1 surt al carrer seguint la MOSCA 2.

OVELLA- Aquestes mosques estan com un llum.

GOS- Sisplau, *Sisqueta*, no deixis el ramat. Si et quedes faré tot el que vulguis.

OVELLA- De veritat?

GOS- T'ho prometo.

L'OVELLA el mira, rumiant.

OVELLA- Els dies de fred m'has de deixar dormir a la caseta del gos.

GOS- Què dius, ara?

OVELLA- I m'has de deixar menjar el pinso que et dona l'amo.

GOS- També?

OVELLA- I m'has d'aconseguir un collaret contra les puces com el que et posen a tu.

GOS- Això és un abús!

OVELLA- Doncs són les meves condicions! O les compleixes o me'n vaig a Escòcia amb la meva cosina la *Dolly*.

GOS (*remugant*)- D'acord. Però que no s'assabenti ningú o serè l'ovella negra dels gossos d'atura.

Es donen la mà per segellar el pacte.

OVELLA- Calla, que ja tornen! Dissimula!

El TONI i el PASTOR entren des de la cuina. El GOS i l'OVELLA es posen de quatre grapes i fan "Guau, guau" i "Beeee".

TONI- Molt bons, els formatges. Es nota que estan fets amb dedicació.

PASTOR- Gràcies, m'alegro que us agradin.

TONI- Guaita el gos i l'ovella, encara s'han portat prou bé.

PASTOR- Ja t'ho deia jo. *Xusco, Sisqueta*, passeu fora! Va, va! Passa fora!

El PASTOR, EL GOS i l'OVELLA surten.

ESCENA 6

El TONI continua preparant les taules pels dinars. Entra a escena l'ANNA, que s'atura i mira enrere.

ANNA- Va, Robert, home! Què esperes!

ROBERT (*fora d'escena*)- És que em fa una mica de vergonya que el Toni em vegi així.

ANNA- Tranquil, home, que hi ha confiança.

ROBERT (*fora d'escena*)- És que riurà.

ANNA- No, home, no. Oi que no riuràs, Toni?

TONI- De què m'haig de riure?

ANNA- Tu digues que no riurà i ja està.

TONI- D'acord. No riure.

ROBERT (*des de fora*)- Ho ha de prometre.

ANNA- Ja ho has sentit, Toni. Ho has de prometre.

TONI- D'acord. Ho prometo.

Pausa expectant. Finalment el ROBERT entra e escena, vestit amb un pijama rosa amb cors (o amb ossets, o alguna cosa així de ridícula) i amb una bossa de plàstic. El TONI s'aguanta el riure com pot.

ROBERT- Has dit que no riuries!

TONI (*aguantant-se amb prou feina*)- No estic rient.

ROBERT- Però estàs a punt!

TONI- Anna, no li podies haver deixat una cosa més... no ho sé... menys... ridícula?

ANNA- Què vols? Tenim un munt de roba per rentar, i aquesta és l'única peça neta que tenia de la seva mida. Em sap greu, Robert.

ROBERT- No et disculpis, prou que has fet, oferint-me casa teva per canviar-me de roba.

ANNA- Ets molt a prop de casa, hi arribaràs d'una corredissa, tranquil. No et veurà ningú.

ROBERT- Això espero, perquè si no, quin ridícul!

ANNA- Per cert, has trobat el comprimit de Fortasec, Toni?

TONI- Sí, aquí està. (*L'agafa de damunt la barra –on l'havia deixat a l'escena 4- i li dona al ROBERT*) Té, pren-te'l abans no sigui massa tard.

Li ofereix un got d'aigua. El ROBERT agafa el comprimit, se'l pren i, just quan fa un glop d'aigua, entra l'ARMANDO amb la JESSICA.

ARMANDO (*empipat*)- Jessi, digues si... (*es queda parat en veure el Robert vestit d'aquesta manera*) Però què coi fots vestit així, carca? Vas a una festa de pijames de nenazas o què?

El ROBERT amb l'ensurt, s'ennuega i comença a tossir.

ANNA- Tu una altra vegada?

ARMANDO- Ja us he dit que el *menda* tornaria. Jessi, aquest és el carca que t'ha fotut mà al cul sí o no?

JESSICA- Sí.

ARMANDO- La mare que el va parir! Si ja ho sabia jo! *Pues te vas a enterar!*

Va cap al ROBERT, disposat a pegar-li. El TONI s'interposa.

TONI- Espera! Deixa que abans li faci efecte Fortasec, no sigui que torni a passar-li allò d'abans.

ARMANDO- Ni Fortasec ni *leches*!

El TONI segueix aguantant l'ARMANDO, perquè no pegui al ROBERT.

ARMANDO- Jo el mato! Ja heu sentit a la Jessi, ell ha sigut qui li ha tocat el cul!
I la meva *churri* no diu mentides!

JESSICA- Armando, controla't, que encara faràs un disbarat. Deixa'l estar, és un pobre home.

Entra la MARUJA.

MARUJA- Què passa, aquí?

ANNA- El xicot de la Jessica, que li vol trencar la cara al teu marit perquè es pensa que li ha tocat el cul a la Jessica.

MARUJA- Robert! Què fas vestit d'aquesta manera?

ROBERT- És molt llarg d'explicar. I ara no és el moment.

ARMANDO (*forcejant amb el Toni per intentar lliurar-se'n*)- Deixa'm anar que la *lio*, eh? Que a l'Armando Bronca Segura ningú li barra el pas, t'*enteras*?

ROBERT- Com t'ho he de dir, que no he estat jo?

ANNA- Maruja, fes alguna cosa, tu saps què ha passat.

ROBERT- Sí, Maruja, sisplau. Que aquest boig em vol matar!

JESSICA- I què esperaves? No es pot anar tocant el cul a la primera que passa!

MARUJA- Doncs tu no vagis provocant, que ho demanes a crits, amb aquesta roba que portes!

JESSICA- Jo? Però què t'has cregut? A veure si una no pot anar vestida com vol.

ARMANDO (*forcejant per lliurar-se del Toni*)- Deixa'm o em *lio* a *mamporros* també amb tu, desgraciat!

ANNA- Maruja, sisplau, digues la veritat!

L'ARMANDO es desfà del Toni, agafa el ROBERT per les solapes, i quan és a punt de donar-li un cop de puny...

MARUJA- He estat jo! Jo li he picat el cul a la teva xicota! No peguis al meu marit!

ARMANDO- Vostè??

JESSICA- Tu??

MARUJA- Jo!!

ROBERT- Ella!!

ANNA- Nosaltres ho hem vist.

ARMANDO- Vosaltres?

ROBERT- Sí, ells!

ARMANDO- Aleshores és veritat el que deies, *carca*. Però jo no t'he cregut!

JESSICA (*a la Maruja*)- Ets una... ets una... Això és una humiliació! Per què ho has fet?

ANNA- Perquè està gelosa. Perquè ets jove, guapa i els homes et miren a tu i ja no la miren a ella.

MARUJA- I no t'ho mereixes, Jessica! És injust que fins i tot el meu marit et miri més a tu que a mi! I li volia donar una lliçó.

Se'n va, plorosa.

ROBERT- Santa paciència! Au va, dona, no et posis així...

Surt darrera la MARUJA, sense agafar la bossa de plàstic.

ARMANDO- Amb tot aquest *follón* m'ha entrat una set que *flipes*. (*Al Toni*)
Neng, dóna'm una birra. Tu vols prendre alguna cosa, Jessi?

JESSICA- No.

El TONI posa damunt la barra dues llaunes de cervesa.

TONI- Té, tria la que et sembli més freda.

L'ARMANDO tria una llauna, l'obre i comença a beure.

TONI- Ah... Quin gust.

L'ANNA s'adona que el Robert s'ha deixat la bossa.

ANNA- Ostres! El Robert s'ha deixat la bossa amb la roba bruta. Ara torno.

Agafa la bossa i surt.

ARMANDO- *(mirant el rellotge)*- Osti, qué tard! Me'n vaig al curro, que si no el jefe es rayará, vale, Jessi?

JESSICA- D'acord. Ens veiem després de la feina.

ARMANDO *(al Toni)* Neng, quan et dec?

TONI- Tres euros.

L'ARMANDO posa damunt la barra un bitllet de 5 euros.

ARMANDO- Te, cobra't.

El TONI somriu, malèvol, disposat a tornar-li la jugada de l'escena 4.

TONI- Té, els dos euros de canvi.

Agafa un euro amb els dits, li ensenya i el col·loca sobre un extrem de la barra tot picant amb el palmell de la ma. Agafa un segon euro i fa al mateix però a l'altra extrem de la barra. Es mira l'Armando amb expressió de la revenja satisfeta. L'ARMANDO se'l mira.

ARMANDO- Saps què et dic?

Treu una moneda d'un euro i la deixa sorollosament damunt la barra, burleta.

ARMANDO- Que també m'emporto l'altra birra per prendre-me-la al curro.

Se'n va amb les dues llaunes. El TONI, contrariat, recull les tres monedes.

TONI- Quins pebrots! Me l'ha ben jugada un altre cop!

El TONI i la JESSICA es queden sols.

ESCENA 7

JESSICA- Per fi sols, ja era hora!

TONI- Sí, jo també en tenia ganes!

S'abracen.

TONI- Estic fart de riure-li les gràcies a la beneita de l'Anna. I de fer tot el que em mana aquí al Cafè.

JESSICA- Perquè tu vols. Si haguéssim fugit junts quan t'ho vaig dir ja no hauries d'aguantar-la.

TONI- I marxar sense un duro? No, Jessica, ja et vaig dir que no podia ser.

JESSICA- Però has anat arreplegant diners de la caixa dia rere dia. I vas convèncer l'Anna perquè també posés els comptes al teu nom.

TONI- Però on ella té tots els estalvis és al plaç fix i no venç fins demà! Per això ens hem d'esperar! Però demà s'haurà acabat tot, Jessica. Agafarem tots els seus diners i fotrem al camp ben lluny d'aquí.

JESSICA- Ja en tinc ganes. Estic farta d'aguantar a l'Armando. És un bèstia, ja ho has vist! Així que ja podem anar ben lluny, perquè quan s'adoni que li he estat posant les banyes amb tu...

TONI- No t'amoïnis. Ni l'Anna ni l'Armando ens trobaran. Els hem enganyat tots dos com a uns babaus!

JESSICA- Però a partir de demà ja no caldrà que seguim dissimulant.

TONI- No. Seràs tota per mi. I jo tot per a tu.

Es comencen a magrejar. Entra l'ARNAU i al·lucina en trobar-los així.

ARNAU- La mare que us va parir!!

La JESSICA i el TONI se separen, nerviosos.

TONI- Arnau!

ARNAU- Li estàs posant les banyes a l'Anna amb aquesta!

JESSICA- No... no és el que et penses.

ARNAU- Ets un malparit! L'Anna no s'ho mereix!

L'ARNAU s'abraona damunt del TONI.

TONI- Deixa'm anar, bèstia! Que em deixis, et dic!

Arriba l'ANNA i al·lucina.

ANNA (renyant-lo)- Arnau! Però què fas?

El TONI i l'ARNAU es deixen de barallar.

ARNAU- Anna, aquest malparit t'està posant les banyes amb la Jessica!

TONI- Què dius? És mentida, Anna!

JESSICA- No te'l creguis! Des que el vas deixar està com un llum!

ARNAU- És veritat, els he enxampat aquí magrejjant-se.

TONI- No te'l creguis, amor meu. Està gelós i li fot tant que a tu i a mi ens vagi tot tan bé, que vol fer que ens barallem amb les seves mentides.

ARNAU- Però si els he vist amb els meus propis ulls!

ANNA (*amb la mosca al nas*)- Com és que t'has quedat aquí sola amb el Toni, Jessica? Per què no has marxat amb el teu xicot?

JESSICA- És que... després dels nervis que he passat amb això del cul necessitava una til·la.

TONI- Sí, i jo li estava preparant.

JESSICA- Però l'Armando ha hagut de marxar a la feina perquè no s'empipi l'amo del taller, com ja portava molta estona fora...

TONI- I llavors la pobra s'ha posat a plorar dels nervis i.... i...

JESSICA- I quan l'Arnau ha entrat, el Toni m'estava consolant i ell s'ha pensat el que no era.

ARNAU- Ja, i com el Toni també estava molt trist, es veu que us heu consolat ben a fons un a l'altre, oi?

ANNA- Arnau! Calla! No et cansaràs mai de fer-me la vida impossible?

ARNAU- Anna, no em diguis que te'ls creus!

ANNA- Per què no me'ls hauria de creure?

ARNAU- Perquè són uns pocavergonyes! Sobretot el Toni! Aquest mati quan us he portat el pa i els brioixos també estava fent aquí no sé què a les teves esquenes! Alguna en porta de cap!

TONI- Ets un desgraciat i un ressentit!

ARNAU- A sobre m'insultes? Vols que et trenqui la cara?

Es van a barallar, però l'ANNA s'interposa.

ANNA- Prou! Toni, ves a la cuina. Ja acabaré jo de preparar les taules pels dinars. I de passada li diré quatre coses a l'Arnau.

JESSICA- Jo millor me'n vaig, que ja fa estona que sóc fora de l'Ajuntament.

ARNAU (*irònic*)- Ja no et vols prendre la til·la que tanta falta et feia?

JESSICA- Mira'l ell, què graciós.

El TONI surt cap a al cuina i la JESSICA se'n va. L'ANNA i l'ARNAU resten sols.

ANNA- És pot saber què et passa?

ARNAU- Què vols dir?

ANNA- No et cansaràs mai d'amargar-me la vida?

ARNAU- Jo t'amargo la vida??

ANNA- Sempre me l'has amargat! Quan estàvem casats sempre em deixaves sola amb la teva dèria de ser mag i d'assajar nous números per fer-te famós. I jo, vinga a esperar-te! I a pensar que canviaries i que un dia tocaries de peus a terra i m'acabaries fent més cas.

ARNAU- Però un dia seré famós, t'ho asseguro! I aleshores...

ANNA (*tallant-lo*)- Mira, fes el que vulguis amb la teva vida. Però deixa'm viure la meva. Així que fica-t'ho al cap: sóc feliç amb el Toni. I no tornaré amb tu.

ARNAU- Però si és un pocavergonya que s'aprofita de tu! El que passa és que et té com hipnotitzada i no te n'adones!

ANNA- Prou! No vull sentir-te més.

ARNAU- Aleshores no em creus?

ANNA- No. I si has vingut al Cafè només per dir-me això ja te'n pots anar, que tinc molta feina. O em volies dir alguna altra cosa?

Pausa. Es miren.

ARNAU (*resignat a no ser cregut*)- De fet venia per demanar-te una cosa.

ANNA- Què?

ARNAU- M'he assabentat que avui el Frederic Salvador, ja saps, el presentador del programa *El Visitant*, portarà un peix gros de TV3 aquí al Cafè del Centre durant el visionat que farà pels veïns de Sunaguixa.

ANNA- Ah, sí?

ARNAU- Per mi seria una gran oportunitat, si abans del visionat em deixessis fer un número de màgia davant d'ell.

ANNA- Encara estàs entossudit en ser un mag famós?

ARNAU- És clar. Així et demostraré que tot el que has patit per culpa meva no ha estat en va. Si em faig famós et tractaré com et mereixes, com una reina! Vull que estiguis orgullosa de mi.

ANNA- No sé si t'he de deixar... no crec que sigui bona idea.

ARNAU- Va, dona, no hi tens res a perdre.

ANNA- Faràs el ridícul.

ARNAU- Ja veuràs com no. Aquest cop tot anirà bé.

L'ANNA rumia.

ANNA- Molt bé. D'acord. I quin número faràs?

ARNAU- El de l'ampolla passa-passa.

ANNA- Aquest?? Però si no t'ha sortit mai!

ARNAU- Un cop sí em va sortir. I avui també em sortirà.

ANNA (*resignada*)- D'acord, doncs fes el numeret de l'ampolla passa-passa.

Ets tu qui farà el ridícul, no jo. I qui et farà d'ajudant?

ARNAU- Havia pensat... que fossis tu.

ANNA- T'has tornat boig??

ARNAU- L'única vegada que em va sortir tu em feies d'ajudant. Em donaràs sort!

ANNA- No! M'hi nego! De cap manera!

L'ARNAU li agafa la mà i posa un genoll a terra, com si es declarés.

ARNAU- Sisplau, Anna, fes-ho per mi.

Entra el PAKISTANÍ amb les roses i els troba així.

PAKIS- Caramba! Señora inamorada ha cambiado di señor inamorado?

ARNAU- Què diu, aquest, ara?

PAKIS- Señor, ¿usted gusta rigalar rosa buena bonita barata a señora? Rosa buena bonita barata gusta a señora, que si ve que istá inamorada del señor. Y si señor también está inamorado de señora, entonses rigala rosa para haserla felis.

ANNA- No es confongui, aquest senyor i jo no estem enamorats.

PAKIS- Ustedes sí inamorados, yo veo en mirada. Yo dejo rosa buena bonita barata a buen presio, señor, tú sólo das 3 euros y yo ti doy la rosa más frisca. Tu inamorada gustará.

ARNAU (*engrescant-se*)- Ah, doncs mira...

ANNA- Que no! A mi aquestes coses cursis no em van. A més, tu no tens per què regalar-me flors, Arnau. Ni jo tindria per què acceptar-te-les, que estic amb el Toni

ARNAU- Però segur que el Toni no t'ha regalat flors, oi que no? Va, dona, accepta-me-les, que estan molt fresques. I fan bona olor.

PAKIS- Si, sí. Rosas buenas bonitas baratas y friscas! Abdulá no ingaña a clientes. Abdulá is honrado, no como políticos. Mira tu enamorado Irnau, señora, él quiere rigalarte rosas, ¿no ti das cuenta?

ANNA- Doncs jo no vull que me les regali.

PAKIS- Tú hablas mucho, pero yo conosco mujeres, mujeres casi nunca disen lo que sienten ni sienten lo que disen.

ARNAU- Què vols dir?

PAKIS- Que señora dise no está enamorada de Irnau, pero no siente lo que dise.

ANNA- Estàs insinuant que jo estic enamorat d'aquest pallús?

ARNAU- Ei, ei, sense insultar.

PAKIS- Señor Irnau, tú caes bien a Abdulá, así que Abulá sirá bueno contigo. Yo presio espesial para ti si compras rosa buena bonita barata. Tú no pagas 3 euros. Tú pagas sinco.

ARNAU- I això és *presio espesial*? Si *sinco* són més que tres.

ANNA- Ai, mare meva! Això ja ho he viscut abans!

PAKIS- Ah, pirdón. Mi hi vuelto a iquivocar. Es que yo no sé muy bien desir los númiros porque hase poco istoy aquí.

ARNAU- Aleshores en què quedem? Em fas un preu especial o no?

PAKIS- Sí. Irnau cae bien a Abdulá. Y tú también, señora enamorada. Así que yo vendo rosa a ti por dos euros. Presio espesial.

ANNA- Que no! He dit que no vull que em regalis cap rosa.

ARNAU- Però si em ve de gust.

ANNA- Doncs a mi no.

Truquen al PAKIS pel mòbil. Mira la pantalla.

PAKIS- Pirdón, Abdulà tiene que ir a lavabo para tiner conversación íntima con teléfono. Abdulá vuelve inseguida.

Surt amb les flors cap al lavabo a tota pressa.

ARNAU- Si no m'acceptes les flors, accepta almenys ser la meva ajudant en el numeret de l'ampolla passa-passa.

ANNA- Mira què ets pesat! T'he dit que no!

ARNAU- Però sense ajudant no el podré pas fer.

ANNA- Doncs te'n busques un altre que no sigui jo. I si no el trobes, mala sort.

ARNAU- Això és un cop baix, Anna. *(Sospira, resignat)* Et fa res posar-me una cervesa? La necessito.

ANNA- Agafa-la tu mateix de la nevera, el Toni i jo tenim feina a la cuina, que la gent que ve a dinar ja està a punt d'arribar.

Surt cap a la cuina amb la cassola on el Toni ha deixat els calçotets al final de l'escena 4. L'ARNAU, sol, sospira i es fica darrera la barra. S'ajup i desapareix de la vista de l'espectador. El PAKIS surt del lavabo, parlant per telèfon en un català correctíssim.

PAKIS *(al telèfon)*- Et dic sempre que no em truquis mentre estic treballant, Puri, que un dia m'agafaràs en una situació compromesa i no et podré contestar. (...) No t'ho puc dir, ja saps que la informació dels meus casos és confidencial, no la puc explicar a ningú. (...) No, ni a tu tampoc, encara que siguis la meva dona. Són les normes de l'agència.

L'ARNAU s'aixeca darrera la barra amb la cervesa a la mà mirant el PAKIS, astorat. El PAKIS no s'adona de res.

PAKIS *(al telèfon)*- I què vols que hi faci! No les he fet pas jo. Escolta, per què m'has trucat, si es pot saber? Perquè encara no m'ho has dit. (...) Ah, que te'n vas a dinar amb una amiga. (...) No, no, cap problema. (...) Ah, i després al cinema? (...) D'acord, doncs ja ens veurem a casa a la nit. Cap a quina hora creus que...?

Veu a l'ARNAU i, nerviós, dissimula tornant a posar accent àrab, mentre segueix parlant per telèfon.

PAKIS *(al telèfon)*- Tú no priocupes, Mohamed, qui yo ti devuelvo cachimba mañana mismo. Salam. *(penja)*. Señor Arnau, ¿qué hase usted aquí? Pinsaba que no había nadie.

ARNAU- Ja me n'he adonat, ja! Quina cara més dura!

PAKIS- Abdulá tiene que irse deprisa a ver su pobre madre enferma. Qui le vaya bien.

Va de pressa cap a la porta, però l'ARNAU l'intercepta abans. L'agafa per les solapes i el sacseja.

ARNAU- Quina barra! Ho he sentit tot!

PAKIS- Piro qué hase?

ARNAU (*continua sacsejant-lo*)- No dissimulis! Parlaves amb la teva dona, Puri es diu, oi? Si tu ets pakistaní jo sóc torero!

PAKIS- Pari, pari! Està bé, no em dic Abdulá, ni sóc pakistaní, però deixi de sacsejar-me com si fos un còctel.

L'ARNAU deixa de sacsejar-lo.

ARNAU- Ara digues qui ets i per què t'estàs fent passar pel que no ets.

PAKIS- Em dic Jordi Puig Casademunt i sóc detectiu privat. Estic aquí perquè tinc la certesa que avui el marit d'una clienta meva, un tal Corneli Banyuls, vindrà a dinar al Cafè del Centre amb la seva amant. I els he de fotografiar d'amagat per donar-li proves de l'adulteri a la meva clienta.

ARNAU- I per això t'havies de fer passar per un venedor de roses pakistaní?

PAKIS- Volia familiaritzar-me amb el lloc, veure quin era el millor racó per esperar-me i buscar els millors angles per fotografiar-los, sense despertar sospites.

ARNAU- Pobre Anna! Tothom li pren el pèl! El Toni, la Jessica i ara tu. (*Va cap a la cuina*) Doncs vaig a explicar-l'hi!

PAKIS (*aturant-lo*)- Sisplau, no ho faci! Engegarà a rodar el meu pla! Faré tot el que vulgui!

ARNAU- No intentis negociar amb mi! L'honradesa i la sinceritat estan per damunt de tot! (*reprèn el camí cap a la cuina, però de cop i volta s'atura*). Un moment. Has dit que faries el que sigui?

PAKIS- Sí. Però no en delati.

ARNAU- Et quedaries aquí aquesta nit per ser el meu ajudant en un numeret de màgia?

PAKIS- Què diu, ara? S'ha tornat boig?

ARNAU- Tu mateix: o em fas d'ajudant o li dic a l'Anna que l'has estat enredant tota l'estona. I tal com és ella, et fotrà al carrer i no et deixarà entrar. Així que oblida't de fotografiar el Corneli aquest amb la seva amant.

PAKIS (*resignat*)- D'acord. Què he de fer?

ARNAU- Vine amb mi, anirem a la meua sala d'assajos i t'ho ensenyaré.

PAKIS- Però he d'estar aquí quan arribi el Corneli Banyuls amb la seva amant!

ARNAU- Tranquil, només serà un moment.

Se'n van.

ESCENA 8

El TONI entra des de la cuina. L'ANNA entra darrera d'ell.

TONI- Com t'atreveixes a regalar-li flors a l'Anna sabent que ella i jo...?
(*desconcertat*) Ja no hi és, ha marxat.

ANNA- Doncs millor, mira. Perquè m'estava començant a incomodar molt amb la seva actitud.

TONI- En el fons em fa pena que continuï enamorat de tu.

ANNA- Creus que encara està enamorat de mi?

TONI- Només cal veure com et mira quan es pensa que ningú el veu.

ANNA- Ah, sí? I com em mira?

TONI- Li brillen els ulls com dues guspires.

ANNA- De debò? Què més?

TONI- T'interessa molt?

ANNA (*dissimulant*)- A mi? Què va! Només pregunto per preguntar.

Entren el CORNELI BANYULS i la seva AMANT.

CORNELI- Bona tarda. Tenim una reserva a nom de Corneli Banyuls.

ANNA- Sí, aquesta és la seva taula. (*els acompanya i els ajuda a acomodar-se*)

TONI- Tenim menú i també tenim carta. Tinguin. (*els dóna la carta i el menú*)
Triïn el que més els convingui.

CORNELI- Triarem carta, que avui és un dia especial. (*a l'Amant*) Et sembla bé, rateta?

AMANT- I tant, ratonilet!

ANNA (al Toni)- Vaig a la cuina. Tu pren nota de la comanda.

L'ANNA surt cap a la cuina. El TONI, a una distància prudencial, espera que el CORNELI i l'AMANT es decideixin.

CORNELI- El teu marit no sospita res?

AMANT- Mai no ha sospitat res. Com es passa el dia fora treballant...

CORNELI- Millor, rateta, perquè si avui no haguessis pogut venir al nostre primer aniversari d'amants... no ho hauria suportat.

AMANT- Com podia faltar? Em fa molta il·lusió que passem junts un dia tan especial com aquest. Un any és un any.

Llegeixen la carta. Entren les DUES MOSQUES una altra vegada, bronzint. El CORNELI i l'AMANT, concentrats en la lectura de la carta, no s'adonen de res.

TONI- Un altre cop? Mira que sou empenyadores!

Intenta foragitar-les amb cops de drap, però elles l'esquiven.

TONI- Doncs s'ha acabat! Ja n'estic fart!

Treu de darrera el taulell un matamosques gegant i acaba matant amb ell a la MOSCA 1, que es queda cargolada a terra.

TONI- Una menys!

El TONI va a buscar una escombra. La MOSCA 2 s'agenolla al costat de la MOSCA 1.

MOSCA 2- Pudenta! Què t'han fet? Pudenta, digues alguna cosa!!

El TONI torna amb l'escombra i treu la MOSCA 1 al carrer, que surt rodolant cada cop que l'escombra l'empeny. La MOSCA 2 surt darrera, somicant.

MOSCA2- Pudenta! Per què m'has deixat sola? Qui m'ajudarà ara cada cop que em fiqui en un merder?

Surten tots tres però el TONI torna de seguida i guarda l'escombra. EL CORNELI i l'AMANT continuen llegint la carta, cada cop més estranyats.

CORNELI- Escolta, rateta, tu entens alguna cosa del que posa aquí?

AMANT- Anava a preguntar-te el mateix, està escrit d'una manera que no ho entenen ni ells.

CORNELI- Ja em diràs què els costaria dir les coses pel seu nom, en lloc de fer-ho tan complicat.

ANNA- És que no sabia què triar, la veritat.

CORNELI- Espera, que crido el cambrer perquè ens expliqui una mica què és cada cosa... *(Al Toni)* Pot venir un moment, sisplau?

El TONI s'acosta. Mentre parlen entren tres HOMES més i seuen en una taula i miren la carta.

TONI- En què els puc servir?

CORNELI- Miri, és que estem fent una ullada a la carta i no entenem res. A veure si ens pot explicar una mica els plats. Per exemple, aquest: Què és.....bistec amb patates fregides?

TONI- Això és una porció de boví escalfada amb acompanyament de làmines de tubèrcul cruixent.

CORNELI- Ah! Molt bé, molt bé..... Ara ja ho entenc.

AMANT- Jo també. Així sí.

El TONI fa l'acció de marxar.

AMANT- Espera, no se'n vagi. I què és això que posa aquí als Entrants: pèsols amb pernil?

TONI- Això són fruits papilionacis acompanyats per petites mesures de cuixa dessecada de porcí.

AMANT- Caram, doncs ningú ho diria.

CORNELI *(al cambrer)*- També tinc un dubte amb les postres, és que no entenc res, està ple de tecnicismes. Què és.... ? A veure com es llegeix, això.....Gelat de xocolata?

AMANT- Sí, jo també estic molt intrigada, no ho havia sentit mai.

TONI- Barreja congelada de llet pasteuritzada i homogeneïtzada amb extracte de pasta de cacau ensucrat.

AMANT- Ai! Un moment, un moment. I això? Bo..ca..ta de calamars?

TONI (*agobiat*)- Doncs miri, són rodons de calamar banyats en farina de cereals, entre dos llits de coca tova espessida i passada pel forn.

AMANT- Ah. Doncs què interessant.

CORNELI- Jo de primer prendré els fruits papilionacis acompanyats per petites mesures de cuixa dessecada de porcí. I de segon, una porció de boví escalfada amb acompanyament de làmines de tubèrcul cruixent.

TONI (*prenent nota*)- Uns pèsols amb pernil i un bistec amb patates fregides.

AMANT- Jo només em prendré el bocata de calamars. Sona tan exòtic!

TONI- D'acord.

Pren nota i se'n va.

CORNELI- Una cosa, no em serveixi el primer plat a la cuina, serveixi-me'l a la taula i deixi'ns aquí la cassola per si la meva acompanyant s'anima i també se'n vol servir una mica.

TONI- Entesos.

El TONI surt cap a la cuina.

AMANT- Ara que ja sé què és això del gelat, vaig a llegir les postres, a veure si endevino de què van.

L'AMANT s'enfonsa en la lectura de la carta, de manera que aquesta li tapa la cara. Entren l'ARNAU i el PAKIS.

ARNAU- Què? T'ha quedat clar què has de fer durant el meu número de Màgia?

PAKIS- Vol dir que li sortirà?

ARNAU- M'ha de sortir per força, perquè vindrà un peix gros de TV3 i...

Calla perquè el PAKIS s'ha fixat en la presència del Corneli i de l'Amant i li dóna un cop de colze a l'ARNAU, astorat.

ARNAU- Què passa?

El PAKIS s'emporta l'ARNAU per parlar-li apart sense que el sentin.

PAKIS- És ell, el Corneli Banyuls, el marit de la meva clienta.

ARNAU- El que li posa les banyes?

PAKIS- Exacte! I la dona que va amb ell deu ser la seva amant. *(treu la càmera de fotos)* A veure si quan deixi de llegir la carta li veig la cara. De moment, faré fotos perquè es vegi que ell ha vingut amb una dona.

ARNAU- I com els penses fer fotos sense que sospitin res?

El PAKIS rumia.

PAKIS- Ja ho tinc! Vostè segueixi'm la corrent! *(torna a posar accent pakistani)* Abdulá muy contento y agradisido señor Irnau deje haserse fotos en típico bar catalán, para que Abdulá pueda mandar a su pobre madre en Pakistán y así vea cómo es vida aquí. Por favor, señor Irnau, póngase allí.

El PAKIS, gesticulant, li va indicant a l'ARNAU ón s'ha de posar i ell va fent fotos. Entra el TONI des de la cuina amb una cassola i va fins la taula.

TONI- Aquí té els pèsols amb pernil... Vull dir ells... *dallonses*. Ja dirà prou.

El TONI li comença a servir al CORNELI els pèsols i li serveix accidentalment els calçotets del Barça que havia deixat allà al final de l'escena 4. El CORNELI, s'aixeca, escandalitzat.

CORNELI- Però quina marranada és aquesta? *(agafa els calçotets i els estira perquè es vegin bé, com si es volgués assegurar que realment són calçotets)* Com s'atreveix a posar-me això al plat?

Amb tot l'enrenou, l'AMANT aparta la carta per veure què passa, deixant el seu rostre visible. El PAKIS es queda astorat.

AMANT- Què passa? Què t'han fet?

L'ANNA entra des de la cuina, intrigada per l'enrenou.

CORNELI- Vull el llibre de reclamacions!

TONI- Perdoni! No sé com ha pogut passar!

ANNA- Què passa aquí?

PAKIS- Puri!!!

L'AMANT, en veure el PAKIS, es queda horroritzada.

AMANT- Jordi!!!

PAKIS- Què fas aquí? No estaves dinant amb una amiga?

AMANT- És que... s'ha posat malalta a última hora i....

PAKIS- O sigui... que tu ets l'amant d'aquest pocavergonya???

TONI- Aquest no era pakistaní? Però si sembla més de la ceba que jo!

ANNA (a l'Arnau)- Tu en sabies alguna cosa?

ARNAU (dissimulant)- Jo? Què vols que sàpiga?

PAKIS - Així que el Corneli li està posant les banyes a la Senyora Banyuls amb la meva pròpia dona!

AMANT- Jordi, no t'enfilis, tot té una explicació.

CORNELI- Sí, tot té una explicació, jo a aquesta senyora no la conec de res, l'he agafat fent auto-stop a la carretera.

AMANT (al Corneli, protestant)- Home, tampoc és això.

PAKIS- Jo us mato!!! Us mato tots dos!!!

El CORNELI i l'AMANT se'n van corrent. El PAKIS se'n va darrera d'ells.

ANNA- Eiii! Que se'n van sense pagar!!!

L'ANNA i el TONI surten corrent darrera d'ells.

ARNAU- Jordi, torna! M'has promès que em faries d'ajudant! No em deixis tirat! Torna!!!!

Però no torna ningú. L'ARNAU, fet pols, seu en una cadira.

ARNAU- I què faré jo, ara?

FOSC

PAS DE TEMPS: Soroll de grills. Es fa de nit.

ESCENA 10

A l'escenari hi ha una pantalla de cinema preparada per a una projecció. El mig de l'escenari és buit, com volent deixar un escenari dins l'escenari. Comencen a entrar CLIENTS³, l'ANNA els acull i els ajuda a acomodar-se a les taules. El RAMON entra al lavabo.

ANNA- Passeu, passeu, sou a casa vostra. Vosaltres podeu seure aquí.... i vosaltres allà. Hi haurà lloc per a tots, al Cafè del Centre hi cap tothom.

Arriba el TONI des del carrer.

ANNA- Ja era hora, es pot saber on t'havies ficat?

TONI- He anat a engegar el cotxe perquè no se li buidi la bateria, com fa temps que no l'agafo perquè faig servir el teu...

CLIENT 1- Quina emoció, oi? Veure Sunaguixa en el programa *El Visitant* de TV3.

CLIENT 2- Encara ens farem famosos, ja ho veuràs.

CLIENT 3- Quan ens vegin diran "Aquests no són els que sortien a *El Visitant*?"

CLIENT 2- Per cert, on s'ha ficat el presentador?

ANNA- No patiu, ja arribarà, es veu que ha de venir amb un peix gros de TV3. El deu haver anat a buscar.

CLIENT 1- I tu com ho saps?

ANNA- M'ho a explicat l'Arnau. Volia que li deixés fer un número de Màgia abans de la projecció per veure si aconseguia impressionar-lo.

TONI- I li has dit que sí???

ANNA- No m'hi podia negar. Potser no tornarà a tenir una oportunitat com aquesta.

TONI- I te l'has cregut, a l'Arnau? Què ets bleda! T'ha pres al pèl per aconseguir el que volia, està clar que el presentador aquest no vindrà amb cap peix gros.

³ Poden ser personatges que han sortit abans: els 4 jubilats de l'escena 1, la Maruja, El Robert, el Pastor... Poden seure en cadires entre el públic real de l'obra o bé en taules ubicades al pati de butaques.

Entra el PRESENTADOR, porta una gavardina. L'acompanya el MATEU, el peix gros de TV3. Els CLIENTS els reben contents.

PRESENTADOR- Hola. Us presento el Senyor Mateu Laranya, Cap de Nous Projectes de TV3, que ens acompanyarà avui en el visionat del reportatge.

ANNA- *(al Toni)* Veus com l'Arnau deia la veritat? Serà el que vulguis, però mentider, no. Jo no els suporto, els mentiders. *(va cap al PRESENTADOR i el MATEU)* Encantada, Senyor Laranya. Li presento el Toni, la meva parella i el meu soci.

MATEU- Encantat

TONI- Igualment.

ANNA- Li he reservat aquella taula *(li ensenya)*. Des d'allà ho veurà tot molt bé.

MATEU- Gràcies, molt amable.

El TONI acompanya el PRESENTADOR i el MATEU fins la taula. En el trajecte, el MATEU li parla apart al PRESENTADOR.

MATEU- No sé per què coi m'has fet venir, m'avorriré com una ostra.

PRESENTADOR- Ja veurà com no. En aquest lloc hi passen més coses del que es pensa.

L'ANNA s'adona que l'ARNAU és a la porta.

ANNA- Arnau, no et quedis aquí plantat com un estaquirot. Seu, home, que això és a punt de començar. No ve el teu ajudant?

ARNAU- M'ha deixat tirat.

ANNA- I què faràs, ara?

ARNAU- Doncs fer el numeret jo sol, què vols que faci?

ANNA- Ja t'hi veus amb cor?

ARNAU- No em queda més remei.

Seu, moix. L'ANNA el mira, preocupada. Va a la taula on el PRESENTADOR està parlant amb el MATEU.

ANNA- Perdonin, és que li he promès a un conegut meu que abans de la projecció li deixaria fer un número de Màgia. No els fa res?

MATEU- És un número bo?

ANNA- Doncs... això ho hauran de decidir vostès, que són els que n'entenen.

MATEU- És que jo no hauria d'arribar molt tard a casa, demà matino per agafar un avió, he d'anar al Festival de Televisió de Montecarlo.

PRESENTADOR (*a l'Anna, confidencial*)- No t'amoïnis, que jo el convenço.

ANNA- Gràcies. (*va on seu l'Arnau*) El Frederic està intentant convèncer el Senyor Mateu Laranya perquè et deixi fer el teu numeret de Màgia.

ARNAU- T'ho agraeixo.

El PRESENTADOR va cap a l'ANNA i l'ARNAU.

ANNA (*expectant*)- Què ha dit?

PRESENTADOR- Li deixa fer el numeret a l'Arnau abans del visionat, ara ho diré a la gent.

ARNAU- Moltes gràcies. Vaig a canviar-me per sortir a l'escenari.

L'ARNAU surt per canviar-se.

MATEU- Va, Frederic, anem per feina.

El PRESENTADOR se situa davant de tothom i es dirigeix tant als actors que fan de públic com al públic real.

PRESENTADOR- Bona niiiit, Sunaguixa!!

PÚBLIC- Bona nit!

PRESENTADOR- Ui, quins pocs ànims. No us sento bé, va, tornem-ho a provar: BONA NIIIT, SUNAGUIXAAAA!!

PÚBLIC- BONA NIIIT!!

PRESENTADOR- Molt millor! Es nota que aquests aires tan bons us omplen els... pulmons. Avui veureu les coses que m'heu explicat. I començarem pel que he enregistrat aquesta mateixa tarda, que no ho he pogut ni revisar encara, tal com ha sortit de la càmera, ho he ficat al projector. Així que no sé pas què ens trobarem. Però abans del visionat, l'Arnau, el vostre mag-flequer, ens vol fer un numeret de màgia. A veure si fas amb les mans numerets de màgia tan bons com els teus bríoxos, Arnau. Us deixo amb ell!

L'ARNAU, amb un turbant i una jaqueta de purpurina (o alguna cosa semblant, adient per a un mag) surt a escena i saluda. Aplaudiments.

Posa enmig de l'escenari una tauleta i damunt la tauleta una ampolla de whisky, un got i dos cilindres que serviran per tapar l'ampolla i el got.

ARNAU- Bona nit a tothom, el número que ara faré, normalment el faig amb un ajudant. Però no ha pogut venir i l'hauré de fer jo sol.

CLIENT 1- Com que no ha pogut venir? Però si està aquí, és l'Anna.

ANNA- Ei, ei, a mi no m'emboliqueu.

CLIENT 2- Però si tu sempre has estat la seva ajudant.

ANNA- Precisament. Vaig acabar fins els nassos de tanta màgia.

CLIENT 3- Va dona, que un dia és un dia.

ANNA- Que no!

CLIENT 4- El deixaràs tirat justament avui, que pot ser el seu gran dia?

ARNAU (*als clients*)- Us agraeixo l'interès, però si l'Anna diu que no vol...

TONI- Això mateix! Si ella diu que no, és que no. I si ell vol fer igualment el seu numeret sense ajudant, és el seu problema.

CLIENT 1- Doncs jo dic que l'Anna l'ha d'ajudar. (*Comença a picar de mans per marcar rítmicament les seves paraules*) Que-sur-ti-l'Anna! Que-sur-ti-l'Anna! Que-sur-ti-l'Anna!

Els altres CLIENTS i el PRESENTADOR també s'animen i també comencen a picar rítmicament de mans.

CLIENTS i PRESENTADOR- Que-sur-ti-l'Anna! Que-sur-ti-l'Anna!

PRESENTADOR (*als espectadors reals*)- Va, i vosaltres també! Que-sur-ti-l'Anna! Que-sur-ti-l'Anna! Que-sur-ti-l'Anna!

ELS CLIENTS I EL PRESENTADOR esperonen al públic, fins que el públic també coreja, tot picant de mans "Que-sur-ti-l'Anna!"

ANNA- D'acord! Ho faré! Però pareu ja de fer aquest xivarri, que encara vindran els Mossos i em tancaran el Cafè!

Els CLIENTS i el PRESENTADOR seuen. L'ANNA se situa al costat de l'ARNAU. Comença el numeret, amb música especial i llum adient⁴:

ARNAU- Bona nit, jo sóc el Mag Dalena i ella la meva ajudant, la Senyoreta Matahari. Ara faré el difícilíssim número de l'ampolla passa, passa. I com és tan difícil, he hagut d'apuntar les instruccions pas a pas en aquest paper.

Senyoreta Matahari, pot fer el favor d'anar-me dictant les instruccions?

ANNA- És clar, si hi ha les instruccions, qualsevol estúpid el podrà fer.

ARNAU- En aquest difícilíssim número, l'ampolla i el got canviaran de lloc misteriosament. Quan vulgui, Senyoreta.

ANNA (*llegint*)- Faci el següent: mostri el got buit; posi una mica de whisky dins del got per mostrar que es tracta d'una ampolla i d'un got normals; cobreixi l'ampolla amb un cilindre i el got amb l'altre; faci un passi màgic de mans; i ara aixequi els cilindres, i el got i l'ampolla hauran canviat de lloc!

L'ARNAU, que ha anat seguint les instruccions de l'ANNA, aixeca els cilindres i el got, i l'ampolla segueixen al mateix lloc. Ambdós es miren.

ARNAU- Què ha passat?

ANNA- A veure... (*llegint les instruccions*) aquí diu "colpegi un cilindre contra l'altre abans de cobrir amb ells l'ampolla i el got".

ARNAU- Això no m'ho ha dit, abans, Senyoreta Matahari.

ANNA- Sí li he dit.

ARNAU- No, no m'ho ha dit. Miri, ho repetirem. Procedeixi.

ANNA (*llegint*)- Mostri el got buit.

L'ARNAU, veient que dins del got hi ha el whisky de l'intent anterior, se'l beu d'un glop a tota pressa per poder seguir les instruccions.

ANNA (*llegint*)- Posi una mica de whisky dins del got per mostrar que es tracta d'una ampolla i d'un got normals; colpegi un cilindre contra l'altra; cobreixi l'ampolla amb un cilindre i el got amb l'altre; faci un passi màgic de mans; i ara aixequi els cilindres, i el got i l'ampolla hauran canviat de lloc!

L'ARNAU, que ha anat seguint les instruccions de l'ANNA, aixeca els cilindres i el got, i l'ampolla segueixen al mateix lloc. Ambdós es miren.

ARNAU- Segur que no s'ha saltat cap passa, Senyoreta Matahari?

ANNA- No. (*repassant les instruccions*) Ha mostrat els cilindres buits al públic?

ARNAU- Això no m'ho ha dit, abans, Senyoreta Matahari.

ANNA- Sí li he dit.

ARNAU- No, no m'ho ha dit. Miri, ho repetirem. Però aquest cop no es deixi cap passa!

ANNA (*llegint*)- Mostri el got buit.

L'ARNAU, veient que dins del got hi ha el whisky de l'intent anterior, se'l beu d'un glop a tota pressa per poder seguir les instruccions.

ANNA (*llegint*)- Posi una mica de whisky dins del got per mostrar que es tracta d'una ampolla i d'un got normals; colpegi un cilindre contra l'altra; mostri els cilindres buits al públic; cobreixi l'ampolla amb un cilindre i el got amb l'altre; faci un passi màgic de mans; i ara aixequi els cilindres, i el got i l'ampolla hauran canviat de lloc!

L'ARNAU, que ja està una mica begut, aixeca els cilindres i el got, i l'ampolla segueixen al mateix lloc.

ARNAU (*cada cop més borratxo*)- No pot ser, aquí alguna cosa falla.

ANNA- Ha mostrat els cilindres buits pels dos costats?

ARNAU- Ei, ei, ei, així no m'has dit que ho fes, eh?

ANNA- Sí t'ho he dit.

ARNAU- No m'ho has dit, Anna! Ho tornarem a repetir! I ara ha de sortir bé!

ANNA (*llegint*)- Mostri el got buit.

L'ARNAU, veient que dins del got hi ha el whisky de l'intent anterior, se'l beu d'un glop a tota pressa per poder seguir les instruccions. Però, degut als efectes de l'alcohol, resulta molt maldestre.

ANNA (*llegint*)- Posi una mica de whisky dins del got per mostrar que es tracta d'una ampolla i d'un got normals; colpegi un cilindre contra l'altra; mostri els cilindres buits al públic; cobreixi l'ampolla amb un cilindre i el got amb l'altre; faci un passi màgic de mans; i ara aixequi els cilindres, i el got i l'ampolla hauran canviat de lloc!

L'ARNAU, que ha anat seguint les instruccions de l'ANNA com ha pogut, degut a la seva borratxera, aixeca els cilindres, i el got i l'ampolla segueixen al mateix lloc.

ARNAU (*borratxo*)- Ho he tornat a fer! Ho he espatllat una altra vegada! No m'ha sortit, Anna, em sap molt de greu! Perdona'm, sóc un desastre! Jo l'únic que volia és que estiguessis orgullosa de mi!

ANNA- Em sap greu, Arnau. Tant de bo aquest cop t'hagués sortit.

TONI- Arnau, no vals per res. És millor que seguis i t'estiguis calladet.

ARNAU (*borratxo*)- I tu qui ets per dir-me res?? Jo per l'Anna seria capaç de tot! De tot! No com tu! Jo a tu et dono vint voltes, i un dia ella se n'adonarà.

PRESENTADOR- Anna, no m'ho vas explicar, quan et vaig fer l'entrevista, que hi havia un home tan enamorat de tu al poble. I sent el flequer, segur que és un tros de pa.

L'ARNAU i l'ANNA es miren intensament. L'ANNA s'ha quedat sorpresa per les paraules de l'ARNAU, però no ho vol reconèixer.

ANNA- Sí, quan vol alguna cosa ningú li treu del cap. Però jo ara estic molt bé amb la meva nova parella. Què et sembla si comencen ja amb la projecció, Frederic? Si no al Senyor Mateu Laranya se li farà tard.

L'ARNAU, moix, seu. Tothom s'acomoda per veure la gravació.

PRESENTADOR (*al públic*)- Senyores i Senyors; Senyores amb Senyors que voldrien altres Senyors i Senyors amb Senyores que voldrien una altra Senyora; Senyores que voldrien ser Senyors i Senyors que voldrien ser Senyores, tots presents avui aquí al Cafè del Centre. Amb tots vostès... *El Visitant a Sunaguixa!*

Comença la projecció. Mentre té lloc, els actors que la miren poden fer comentaris. L'escenari resta en la penombra.

ESCENA 11 (GRAVADA)

Un pati, plaça o esplanada, on s'ha improvisat un tancat. El PRESENTADOR acaba de posar unes fulles d'arbre al voltant de l'objectiu. El PASTOR l'observa amb curiositat. Darrera d'ells, El GOS i l'OVELLA, esperant i fent "Guau" i "Beee".

PASTOR- Perquè ho fas, això?

PRESENTADOR- Perquè així, camuflada, la càmera sembla un arbre i no pas una càmera. Així el *Xusco* i la *Sisqueta* no se sentiran tan intimidats i podran comportar-se d'una manera més natural.

PASTOR- No calien tants miraments, home. Només són animals.

PRESENTADOR (*mirant el gos i l'ovella*)- Ja ho sé, però és que es veuen tan espavilats! Fixa't com ens miren. Sembla que ens entenguin. Et fa la impressió que quan et giris es posaran a parlar entre ells.

PASTOR- Ja, i de què vols que parlin? De la crisi? Va, home, que només són animals! Anem per feina o què? Que jo no tinc tot el dia.

PRESENTADOR- I jo encara menys. Au, posa't allà.

Li indica que es posi unes passes enrere. El PASTOR obeeix. El PRESENTADOR comença a parlar a càmera. Mentre ho fa, el PASTOR mira a càmera amb un somriure babau.

PRESENTADOR (*a càmera*)- Som amb en Joan Junyent, que és pastor aquí a Sunaguixa i té un gos, el *Xusco*, que ha guanyat premis a diferents concursos de gossos d'atura. És veritat o no?

PASTOR- Què? Perdona, és que estava mirant a la càmera i no t'he sentit. Què has dit?

PRESENTADOR- Dic que ara el *Xusco* ens farà una demostració del que sap fer.

PASTOR (*mirant a càmera amb cara de babau*)- I tant! Quan jo li digui, la ficarà ben endins.

PRESENTADOR (*aclarint*)- Es refereix a l'ovella, eh? El que vol dir és que el *Xusco* farà entrar l'ovella *Sisqueta* al tancat. Endavant, Joan!

PASTOR- *Xusco*, passa dreta! A dreta, dreta, *Xusco*!

El GOS va obeint les instruccions, però sembla que li costa entendre-les.

PASTOR- Jeu! Jeu, *Xusco*! *Xusco*, passa, esquerra! Esquerra! Jeu! *Xusco*, jeu! Ara dreta! Dreta, dreta! Jeu! Passa endavant, *Xusco*! Va, endavant! (*el ritme va embogint*) Esquerra... Dreta... Esquerra.... Dreta...Endavant... Passa Enrere... Passa Endavant.... Dreta... Esquerra. Jeu! Jeu *Xusco*! Va, i ara amunt i a l'esquerre!

Però el GOS ha quedat tant esgotat pel ritme frenètic, que no es pot aixecar. L'OVELLA encara no és dins del tancat

PRESENTADOR- Què li passa?

PASTOR- Que es fa vell, això és el que li passa. L'hauré de sacrificar i substituir-lo per un de més jove.

El GOS escolta alarmat les paraules del PASTOR.

PRESENTADOR- Però t'ha fet un bon servei durant anys! I t'ha estat fidel!

PASTOR- I jo a canvi l'he alimentat! Però ara, amb la crisi, no em puc permetre mantenir un gos inútil, he d'abaratir els costos.

El GOS mira el PASTOR grunyint, rancuniós, a punt d'atacar.

PASTOR- Xusco! Què fas??

El GOS se li llença al damunt, disposat a mossegar-lo. El PASTOR l'esquiva i se'n corrent. El GOS surt darrera d'ell, bordant, i ambdós surten del quadre.

PASTOR- Xuscooooo! Noooo!

PRESENTADOR- Xuscooo!! Deixa estar l'amooo!!

Surt corrent del quadre. L'OVELLA, alarmada, també surt corrent de quadre fent "Beee". El lloc resta buit, però la càmera continua gravant.
En continuïtat, sense cap mena de tall...

ESCENA 12 (GRAVADA)

Entren dins del quadre el TONI i la JESSICA ignorant que la càmera camuflada els està gravant.

TONI- Va, dona, no t'ho prenguis així.

JESSICA- De debò has d'anar aquesta nit a la presentació del reportatge de *El Visitant*?

TONI- Sí, Jessica, si no l'Anna sospitaria que passa alguna cosa.

JESSICA- (*insinuant*) Quina llàstima, havia aconseguit convèncer l'Armando perquè es quedi treballant fins més tard. Així podríem tenir una estoneta boja tu i jo...

Es toquen, es petonegen, s'abracen...

TONI- És un pla molt temptador, m'ho estàs posant molt difícil per dir-te que no.

JESSICA- Doncs digues que sí.

TONI- No puc. Un dia, Jessica, aguanta un dia! Demà traurem tots els estalvis que l'Anna té al plaç fix i fotrem el camp d'aquí! I podrem estar junts tot el temps que ens doni la gana, sense haver de dissimular!

JESSICA- És que se m'està fent tan llarg! Quan penso que t'has de ficar al llit amb aquella bruixa...

TONI- Tot es comèdia, quan estic amb ella jo només penso en tu. Però si no li hagués fet creure que l'estimo, no hauria posat el dipòsit al meu nom. És un mal pel que hem de passar, però jo només t'estimo a tu.

Es tornen a abraçar i a petonejar.

ESCENA 13

L'ANNA s'aixeca i es posa enmig de l'escenari, parlant als tècnics de cabina.

ANNA- Ja en tinc prou! Para la projecció!!

La projecció s'atura i l'escenari s'il·lumina. L'ANNA fulmina amb la mirada el TONI, que està espantat pel que s'acaba de veure. Tothom el mira amb mala cara.

ARNAU- Ho veus, Anna? Ja t'ho deia, jo, que et prenia el pèl.

ANNA- Així que tot aquest temps m'has estat enganyant?

TONI- Anna, no... no és el que sembla... És que estàvem assajant els diàlegs d'una obra de teatre i...

ANNA- Prou mentides! Fot el camp d'aquí ara mateix! No et vull veure mai més, ets un mentider i un farsant!

El TONI se'n va corrent. Tots surten corrent darrera d'ell cridant "bandarra", "això no es fa", etc. Només resten a escena l'ANNA, asseguda i desanimada, i l'ARNAU, que quan la veu així opta per no sortir corrent darrera el TONI i es queda per animar-la.

ARNAU- Em sap greu, Anna. Tant de bo no hagués estat un farsant. Perquè jo sé que tu l'estimaves, al Toni. I et mereixes un home que t'estimi i et respecti de veritat, que es una cosa que es veu que jo no he sabut fer. Perdona'm. Per no haver-me sabut adonar a temps del tros de dona que tenia al meu costat, i per ser un fracassat.

ANNA- No. Perdona'm tu a mi. Per no haver-te cregut quan em volies avisar del que em feia el Toni. Per haver buscat en tu l'home perfecte i no acceptar els teus defectes. Per no haver-me adonat de com m'estimaves, malgrat les teves manies i les teves dèries.

ARNAU- D'això... Anna... potser no és el moment, però... si jo ara et preguntés si voldries tornar amb mi, tu què...?

L'ANNA l'abraça amb força, sense deixar-li acabar la frase. L'ARNAU, que no s'ho acaba de creure, al principi no s'atreveix ni a tocar-la. Però al final també l'abraça amb força, feliç. Mentre estan així torna la resta de personatges que havia sortit corrent darrera el Toni.

CLIENT 1- L'hem ben acollonit, eh?

CLIENT 2- Si, aquest ja no tornarà a deixar-se veure pel poble mai més, ni...

Tots es queden muts de sorpresa en veure l'ARNAU i l'ANNA abraçats i tan bé. Quan reaccionen, comencen a aplaudir i a fer xivarri, contents.

ARNAU- Gràcies, gràcies. Llàstima que no hagi pogut aconseguir el meu somni de ser un mag famós. Potser és que el món de l'espectacle no és el meu camí.

El MATEU avança fins a ells, obrint-se pas entre els altres personatges.

MATEU- Això encara està per veure! M'he divertit molt, amb el seu numeret de màgia. Tenies raó, Frederic, m'ho he passat millor del que em pensava.

ARNAU- Però vostè no havia marxat perquè demà agafa un avió per anar al Festival de Montecarlo!

MATEU- A la merda el festival de Montecarlo! Que hi vagi un altre! Jo avui he trobat aquí un filó i no el penso deixar escapar. Arnau, vol treballar a TV3?

ARNAU- Ho diu de debò, Senyor Mateu Laranya??

MATEU- Li oferiria un programa de varietats, amb números d'humor que fessin pixar-se de riure als espectador. Vostè seria el presentador i també tindria els seus propis números. Què hi diu?

L'ANNA i l'ARNAU es miren. L'ANNA fa que sí amb el cap, contenta.

ARNAU- Que sí.

MATEU- Doncs doni'm les seves dades perquè li facin el contracte. Demà mateix vull que el signi.

*L'ANNA, l'ARNAU i el MATEU van a una taula apartada a omplir papers.
No sentim el que diuen. El PRESENTADOR parla al públic.*

PRESENTADOR- Ja ho veieu, la de coses que arriben a passar a Sunaguixa! Tantes que sembla Can Pixa! Ho heu vist tots aquí, al Cafè del Centre, i de tant riure ens fa mal el ventre. N'hi ha hagut per a grans i petits, i al final tots hem acabat amics!

FI